Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Florian, Jean Pierre Claris de.; af Florian ; oversatte af O. J. Samsøe og Knud Lyhne Rahbek.
Titel | Title:	Skuespil
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 2
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : S. Poulsen, 1800
Fysiske størrelse | Physical extent:	2 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

56,-229,-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 01627 2

Det Kgl. Bibliotek

130025951574

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Skuespil

af

Florian.

oversatte

ved forrige Page-Informator O. J. Samsoe,

og

udgivne af Knud Lyn'e Rahbek, forhen Professor Æsthetiken ved Kiøbenhavns Universitet.

Andet Bind.

Kiøbenhavn 1800.

Paa Hofboghandler S. Poulsens Forlag
trykt hos P. Poulsen.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

Den gode Søn, Comedie i 3 Acter. = 1
Jeannot og Colin, Comedie i 3 Acter. = = = = 83
Tvillingerne fra Bergamo, Comedie i 1 Act. = = 135
Myrtil og Chloe, Hyrdestykke. = 169

Den gode Søn.

Comedie i 3 Acter,

oversat ved Samsøe.

Personerne.

Marcelle, en gammel Bondekone.

Firmin, hendes Søn.

Thibaut, en Bonde.

Agathe, hans Datter.

Giraut, en Forpagter.

Første Act.

(Theatret forestiller Træer og Huse; Marcelles Huus sees paa den ene Side af Theatret. Marcelle sidder uden for sin Dør, og spinder, Firmin, hendes Søn, sidder hos hende, og holder en Bog i Haanden).

Første Scene.

Fermin. Marcelle.

Firmin. De er meget smukke, disse Fabler, skal jeg læse en endnu?

Marcelle. Som Du vil, min Søn! men nu har Du læst høit saalænge, jeg er bange, Du bliver træt af det.

Firmin. Træt? Jeg holder op imellem, for at snakke med Dem; det hviler jeg mig ud ved. Lad os endnu høre denne. (han læser).

"Et Faar sagde engang til sit Lam: Min "Søn, jeg er inderlig bekymret, naar jeg "tænker paa de Farer, som true dit Liv; hele "Verden vil have fat paa dig. Eieren af Hior- "den venter paa, at en god Slagter, egentlig "kaldet, Bøddel, skal faae Lyst til dig, han "tager, og kisber os, og uden Omstændigheder "dræber os med koldt Blod. Hans Halvbro- "der Ulven, lurer paa dig, ligesom han, for "at æde dig. Kort, alle sammensværge sig imod "dig min Søn; neppe faaer du Dagens Lys at "see, førend man søger at skille dig ved det "igien; og skiøndt jeg er ældre, end du, maae "jeg dog, tvertimod Naturens Orden, see dig "døe først. Ah! svarede Lammet, det er just "mit Ønske; at døe ung, er ikke den største "Ulykke, jeg vilde være langt mere at beklage, "dersom jeg overlevede min Moder."

Ah! min Moder! Denne Fabel holder jeg meget af, jeg er Broder til dette Lam.

Marcelle. Den, som lod det tale saaledes, har vist nok hørt Dig. Men læg Din Bog fra Dig, min Ven! og kom og kys mig,

mig, jeg er i saadan Bevægelse, at jeg ikke kan have Tankerne samlede.

Firmin. (omfavner hende). Det holder jeg endnu mere af, end af Fabelen.

Marcelle. See, min Ven! hvor lykkelig Din Ømhed gjør mig! Vi ere fattige, vi har intet i Verden, uden denne Hytte, og vores lille Hauge. Jeg har mistet min Mand, jeg har ingen Slægt mere, jeg bliver ofte plaget af Din Faders Creditorer, han havde den Feil, at laane lidt formeget, og fra velhavende Borgerfolk, som vi først vare, er vi nu blevne til fattige Bønder. Al hans Gield hviler paa mig; jeg har paataget mig den efter ham. Jeg er ni og tredsindstyve Aar gammel, og jeg begynder at føle Alderdommens Svagheder. Men, naar Du er hos mig, naar jeg seer Dig, og især, naar Du omfavner mig, saa er jeg ung, riig, og befinder mig vel; saa faaer jeg alt, hvad jeg har mistet; et eeneste Kiertegn af Dig, kommer mig til at glemme ti Aars Sorg, og naar Du kalder mig Moder, føler jeg en Fornøielse, som hundrede Gange overgaaer alle de Besværligheder,

der, jeg har udstaaet. Dette siger jeg Dig, min Søn, fordi jeg har mærket, at Du troer, Du er mig forbunden, og uden Ophør søger at vise mig Din Erkiendtlighed; men jeg vil ikke bedrage Dig, seer Du; det er Din Moder, som er Dig forbunden.

Firmin. Jo! det var smukt; veed De hvad? Jeg taler med Dem, som en Ven; men kom mig ikke med saadant noget, naar andre høre det; de vilde holde sig op over Dem. Med mig kan det saa gaae an, jeg regner Dem ikke noget til Onde. — Men . . .

Marcelle. Nei, jeg vil have, Du skal være vis paa . . .

Firmin. Ja, jeg er ogsaa vis paa, at De er mig det Kiereste, der er til i Verden; at jeg ikke kunde leve uden Dem, og dersom De ikke elskede mig, skulde jeg ikke have Fornøielse af nogen Ting, ikke engang af at elske Agathe.

Marcelle. Du elsker dog Din Agathe høit?

Firmin. O! det er den anden Person i mit Hierte. Først De, saa Agathe, saa mig selv, og saa Ingen. Mar-

Marcelle. Vel er det, at Agathe har en Broder, som holder hende fra at blive riig, og at hendes Fader, Thibaut, har reent ud sagt, at han ingen Medgift giver hende. Ellers fik Du vist aldrig Agathe. Men siden hun er ligesaa fattig, som Du, giver man Jer Lov til, at være lykkelige.

Firmin. Ja, min Moder! det skal nok gaae godt. De veed, Agathe er en Guddatter af Grevinde Gircour, som eier denne Bye. Hun lovte mig endnu i Gaar, at tale for mig hos Thibaut. Den gode Grevinde, hun har sagt mig, det giorde hende ondt, at hun ikke var riig; ellers vilde hun give Agathe en god Medgift. O! Deres Maade! sagde jeg, det skal De ikke bryde Dem om; jeg er frisk og rask; jeg kan gierne fortiene saa meget, at jeg kan føde min Moder og min Kone, og endda alle de smaae Personer, som siden efter kan komme til, og forøge Familien.

Marcelle. Grevinden har ikke løiet for Dig. Alt det hun eier, er dette Gods, som ikke bringer stort ind; og hendes Søn,

Offi-

Officeren fortærer hvert Aar mere, end Indkomsterne ere af Godset. Hun er ikke nær saa lykkelig, som jeg; hun lever langt fra sin Søn, som aldrig skriver hende til, uden for at forlange Penge. Jeg er altid hos min, og det er ham, som føder mig. Men adspred Dig en Smule, min Søn! gaae hen til Agathe.

Firmin. Nei, min Moder! jeg befinder mig ret vel her.

Marcelle. Jeg har noget at bestille.

Firmin. Hvad er det?

Marcelle. Jeg vilde luge det lille Beed Bønner ved Morbærtræet.

Firmin. Det er luget.

Marcelle. Hvordan da? det var det ikke i Gaar Aftes.

Firmin. Det er sandt. Men, der er ingen Ting, som i Deres Alder er saa usundt, som at bukke sig i to Timer, for at trække det slemme Ukrud op, derfor stod jeg op i Morges før Dag, og lugede det lille Beed.

Marcelle. (for sig). Jeg tænkte det nok. (høit). Det er det samme, min Ven! gaae alligevel; jeg har spundet saa meget i denne

denne Uge, nu skulde jeg have det vundet. Det kan ikke trætte, og dertil behøver jeg ikke Dig.

Firmin. Det er vundet. Min Arm var bleven lidt stiv i Morges af det, jeg lugede, medens Duggen faldt; for at røre den, vandt jeg Deres Garn. Jeg har ogsaa været ude efter Qvien, som Hyren havde forsømt at drive hiem i Gaar Aftes. Jeg har sat den ind i Stalden, givet den lille Kalv frisk Strøelse; jeg har reedt Deres Seng, og min med; Koen har faaet Høe; vores Aftensmad koger; De har ikke andet at gjøre, end at slaae Dem til Roelighed, og jeg gaaer ikke bort. Er det nu tydeligt nok?

Marcelle. Men jeg er lidt træt, jeg vilde gierne sove; det kan Du dog ikke gjøre for mig, og bliver Du her, vækker Du mig.

Firmin. Jeg skal ikke vække Dem, jeg vil more mig med at læse disse Fabler, og naar jeg læser med Dinene, saadan som Grevinden altid læser, naar hun spadserer, saa gjør jeg ingen Allarm.

Marcelle. O! jo vist, jo vist.

Firmin. Nei, nei, min Moder.

Mar-

Marcelle. Nu! vi vil faae at see, nu sover jeg.

Firmin. God Nat.

Marcelle (for sig.) Jeg maa lade, som jeg sover, det er den eneste Maade, at faae ham hen til sin Agathe. (Hun lader som hun sover, Firmin læser, og seer til hende undertiden; efter en temmelig lang Taushed reiser han sig op, gaaer sagte hen til sin Moder, og siger:)

Firmin. Sov, sov, gode, fromme Moder. Det fornøier mig saa meget at see Dig i Roelighed! Da jeg var et Barn, forlod Du ikke mig, du vaagede, naar jeg sov; det er meget billigt, at jeg igien vaager over Dig, og viser samme Omhue for Din Alderdom, som Du viiste for min Barndom. Sov, gode Moder, sov.

Anden Scene.

Agathe. Firmin. Marcelle.

Agathe. God Dag, min Ven —

Firmin (sagte). Stille dog, min Moder sover. Ah! er det Dig? bedste Agathe.

Hvor

Hvor det fornøier mig at see Dig? men lad os tale sagte, vil Du?

Agathe (sagte). Er Din Moder syg?

Firmin (sagte). Nei, men hun har saa godt af at sove; lad os tage os i Agt, at vi ikke vække hende. Og Du, hvorledes befinder Du Dig? Du er endnu meget smukkere i Dag end i Gaar! Sæt Dig ned, ganske stille, og siig mig saa sagte, om Du elsker mig bestandig.

Agathe (sagte). Det var et artigt Spørgsmaal! Kan man elske, uden at elske bestandig? Men hvorfor kom Du ikke til mig i Morges?

Firmin (sagte). Bedste Pige, jeg kunde ikke; jeg har arbeidet for min Moder.

Agathe (høit). Saa har Du vist ikke længtes efter mig.

Firmin (sagte). Stille dog — O! jo vist; saasnart jeg ikke seer Dig, længes jeg efter Dig.

Agathe. Jeg havde saa meget at sige Dig. Vores Bryllup . . .

Firmin (høit). Ah! hvad; vores Bryllup.

Agathe (sagte). Vær Du nu selv stille —

Firmin (sagte). Jeg er bange, vi vække hende; hør, lad os ikke snakke, lad os holde af hverandre; det giør mindre Allarm.

Agathe (høit). Nei, vil han være saa god, at være stille, ellers taler jeg ganske høit.

Firmin. Stille, stille dog, hvor Du giør en Støi! Du vækker vist min Moder.

Agathe (sagte). Hør nu, hvad jeg vilde sige Dig. Du kiender jo nok Giraut, min Gudmoders Forpagter?

Firmin (sagte). Nu; hvad han?

Agathe (sagte). Nu, han er bleven forelsket i mig.

Firmin (høit). Giraut forelsket —

Agathe (sagte). Stille dog, hvilken Støi Du giør! Du vækker vist Din Moder. Giraut er forelsket i mig, og i Morges var han henne at forlange mig af min Fader. Han har fortalt ham saa meget, at han allerede var saa riig, og at han snart blev endnu rigere,

efter-

efterſom min Gudmoder juſt i Dag fornyer Contrakten, og Forpagtningen er ypperlig, han opregnede ham, hvor mange Tønder Land, og hvor mange Viingaarde han havde, for at beviſe, hvor lykkelig jeg vilde blive med ham. Min Fader, veed Du nok, er en god Mand og ligefrem, han ſvarede ham, at det ſtod til mig, at efterſee alle diſſe Regninger; han kaldte mig ind, og ſagde: ſee, min Datter, her er nok een Frier, Du har allerede talt til mig om een Frier; nu kan Du ſelv ſee, hvilken Du ſynes bedſt om, ham vil jeg ogſaa vælge.

Firmin (ſagte). Hvilken god Mand, Thibaut er, jeg tænkte nok, han ikke ſyntes om Giraut, han har alt for ſlet et Rygte paa ſig.

Agathe (ſagte). Jeg ſvarte min Fader, at jeg, af Høflighed for Giraut, ikke vilde forklare mig ſtrax, men at han ſkulde faae Svar inden Aften. Min Fader ſagde: det var godt, og jeg løber ſtrax hen, for at fortælle Dig det.

Firmin (ſagte). Hvordan ſkal jeg takke Dig? min Agathe, min bedſte Agathe,

saa skal vi da giftes sammen! Du skal være min! og det for bestandig! Maatte kuns min stakkels Moder være frisk og blive gammel imellem os begge, saa vilde jeg ikke ønske andet i denne Verden, end at see en lille Agathe, som baade havde Hierte og Ansigt efter den, som hører mig til.

Agathe. (sagte). Men vilde Du ikke, min gode Ven! hilse paa min Fader, inden han fik at vide, det var Dig, jeg havde valgt?

Firmin. (sagte). Det vil jeg gierne, men — det er — det er sandt, hun behøver mig jo ikke, naar hun sover — og saa — inden hun vaagner, skal jeg være her igien.

Agathe. (sagte). Ja, saa kom da. (til Marcelle). Farvel, min Moder! det gior mig ondt, jeg maae gaae, uden at kysse Dig.

Firmin (sagte). Kys hende ganske sagte paa Haanden, og gaae saa gesvindt.

(Agathe kysser Marcelles Haand, Firmin ligesaa. De gaae sagte ud.)

Tre-

Tredie Scene.

Marcelle (allene).

De gode Børn! Hvilken Fornøielse skulde jeg ikke have mistet, dersom jeg ikke havde ladt som jeg havde sovet! Da min Mand levede, og naar han holdt af mig, det er nu alt saa længe siden, troede jeg, intet i Verden kunde lignes ved den Lykke, at være elsket af en god og øm Mand; jeg bedrog mig, en Søn er endnu meget mere. Den moderlige Kierlighed er ikke blandet med nogen af disse smaa Fortredeligheder, som ofte forstyrre den anden Kierlighed. Ingen Skinsyge, ingen Mistroe. Man behøver ikke engang at være elsket saa meget; man elsker sin Søn, det er nok; og naar man er elsket, som jeg, er det et Overskud af Lykke, som Sielen neppe kan imodtage. Men hvad vil Monsiør Giraut mig?

Fierde Scene.

Giraut. Marcelle.

Giraut. Gud være med Dem, Madam Marcelle! Nu, hvorledes staaer det sig med Helbreden?

Marcelle. Ret godt, Monsiør Giraut; og med Deres?

Giraut. Saa, saa. Tiderne er vanskelige, Madam Marcelle!

Marcelle. Ja, rige Folk klage altid.

Giraut. Frue Grevindens Søn trækker Tid efter anden nogle smaa Vexler paa mig, som slet ikke fornøie mig. Jeg tør ikke beklage mig hos Frue Gircourt, eftersom hun er saa gammel, og skulde hun døe, og Greven var stødt paa mig, kunde han tage Forpagtningen fra mig: Altsaa maa jeg betale Grevinden mit Qvartal, skiøndt den unge Herre Penge, og saa skal jeg oven i Kiøbet i Dag fornye min Kontrakt.

Marcelle. Men det kan jo ikke koste Dem noget at fornye Contrakten.

Gi-

Giraut. Hvad kalder De ikke noget? Maa jeg ikke give Grevindens Factotum, denne Monsiør Finaut, som giør sig saa vigtig, hele tusind Rigsdaler. Gav jeg ham ikke det til Liigkisb, var han i Stand til at mage det saa, at Contracten blev hævet, og saa mistede jeg ikke allene min Forpagtning, men alle de Forskud, jeg har giort Grevindens Søn. Disse tusind Rigsdaler maa jeg have, det er just det, som giør mig forlegen.

Marcelle. Det giør mig ondt, at jeg ikke kan tilbyde ham dem.

Giraut. O! det er ikke derfor, jeg siger det, men De kan nok tænke, at i slige Omstændigheder skraber man al den Smule sammen, man har; og da jeg søgte i nogle gamle Papirer, som jeg endnu ikke havde havt Tid til at see igiennem i de tre Maaneder, siden min Fader døde, fandt jeg et lille Beviis fra Deres salig Mand, som De nødvendig maa kiende noget til.

Marcelle. Et Beviis fra min Mand, Monsiør Giraut. Min Gud! De giør mig ganske forskrækket.

Giraut. Ikke saa utaalmodig; Sagen er ikke saa farlig. Jeg troer, jeg har det hos mig; ja, see, der er det; det er ubetydeligt; 1000 Rd.

Marcelle. Ah! min Gud! Monsiør Giraut, 1000 Rd.!

Giraut. Ja, de kommer meget beleiligt, De seer, det er just til det Liigkiøb, som jeg maa give den Skielm Monsiør Finaut.

Marcelle (for sig). Jeg har ikke en Draabe Blod i mine Aarer. (Høit) Beviset er rigtig nok fra min Mand; det er hans Haand; men Monsiør Giraut, det er saa gammelt, 20 Aar; og De glemmer. —

Giraut. Nei, nei; Beviset er ikke 20 Aar gammelt endnu, for Diævelen, vi spøge ikke. Var det saa gammelt, duede det ikke, saa var der Hævd. Men det er sandt nok, i Morgen bliver det 20 Aar. Derfor er det just meget nødvendigt, at De betaler i Dag.

Marcelle. Vi vil fornye det, jeg og min Søn; vi vil sætte vores Huus, og Hauge, og alt det, vi eie, i Pant: men, for Guds Skyld,

Skyld, Monsiør Giraut, giv os Tid. De kan let tænke —

Giraut. O! af mit ganske Hierte, jeg skal give Dem al den Tid, man giver mig selv. Det er først i Aften, Kontrakten skal underskrives; altsaa, naar De kuns skikker mig de tusind Rigsdaler i Aften, er jeg fornøiet.

Marcelle. Ah! Jeg vilde gierne betale Dem, meget gierne, jeg forsikrer Dem, og jeg skal i Øieblikket gaae hen til vores Foged; han har altid viist mig saa megen Venskab. Han har just faaet Penge ind i disse Dage; jeg skal giøre alt, hvad jeg kan, for at faae ham til at laane mig disse 1000 Rdlr.

Giraut. Naa! saa skal jeg bie efter Dem her.

Marcelle. Her?

Giraut. Ja; er jeg Dem i Veien?

Marcelle. Nei; men min Søn kommer viist hiem, og jeg frygter — jeg beder Dem indstændig, Monsiør Giraut, tal ikke til ham om det: han er lidt vanskelig, det er et ungt Menneske, De kiender ham — og der-

som Fogeden laaner mig Pengene, vil jeg gierne spare ham for denne Ubehageligheb; laaner han mig dem ikke, har jeg dog altid befriet ham fra et Øieblik's Bekymring.

Giraut. Gaae nu kuns, og pas Deres Ting, og skaf mig de tusind Rdlr. (Marcelle gaaer.)

Femte Scene.

Giraut (allene).

Jo, Du kommer tids nok, Fogeden har laant mig alle de Penge, han havde: Jo vist! Monsiør Firmin! han vil give sig Mine af at elske Agathe, og være elsket igien fremfor mig! han har ikke en Skilling, og vil tænke at behage! det er ogsaa alt for uforskammet; det er mig ret kiert, at jeg kan give ham denne lille Sandsekage, som jeg haaber han skal huske. Der er han; nu vil vi see, hvordan han vil komme ud af det.

Siet-

Siette Scene.

Firmin. Giraut.

Firmin. Ah! er det Dem, Monsiør Giraut? hvor kommer det sig . . . men hvor er min Moder?

Giraut. Hun er ude i Byen.

Firmin. Der er dog vel ikke noget i Veien?

Giraut. Nei; hun er gaaen hen til Fogeden, for noget, som angaaer mig.

Firmin. Jeg maa hen efter hende.

Giraut. Hun bad mig sige Dem, at De kunde bie efter hende her.

Firmin. Saa?

Giraut. Ja, hun har sine Aarsager.

Firmin. Saa faaer jeg vel.

Giraut. Nu, Monsiør Firmin.

Firmin. Fogeden er hendes Ven, han vil ikke lade hende gaae alene tilbage, ikke sandt?

Giraut. Ah! vær ikke bange for det: lad os snakke lidt sammen saalænge.

Firmin. Gierne. Monsiør Giraut, gierne. De har travlt i Dag: man siger, at De fornyer Deres Forpagtning.

Giraut. Ja, hvad skal man sige! hver har saa sit. En har sin Forpagtning i Hovedet, en anden en smuk Pige. Den ene tænker paa Kierligded, den anden paa Penge. Jeg skal for Exempel i Dag underskrive en Forpagtnings-Contract, og De en Ægteskabs-Contract; deraf følger, at Deres Aften vil blive meget behageligere end min.

Firmin (for sig). Jeg troer, han vil giøre Nar ad mig. Jeg maa see, jeg kan give ham det igien.

Giraut. Hvad siger De?

Firmin. Jeg siger, at De fornyer min Sorg; for jeg mærker nok, De vil tale med mig om Jomfrue Agathe.

Giraut. Just saa.

Firmin. Ah! Monsiør Giraut! jeg er det ulykkeligste Menneske i Verden. Man skiller mig ved Agathes Hierte, jeg har hørt det i Morges, at jeg havde en Medbeiler.

Giraut. Hvem har sagt Dem det?

Fir-

Firmin. En Person, som stedse siger mig alt, hvad hun veed; Agathe selv.

Giraut. Sagde hun, hvem den Medbeiler var?

Firmin. Nei; men hun sagde, det var et vakkert ungt Menneske, som var deiligt skabt, elskværdig, rig, med megen Forstand, og som med alt dette forbandt et yndigt Væsen, en behagelig Stemme, et vittigt Foredrag, en —

Giraut. Og De gietter ikke, hvem det er?

Firmin. Nei; jeg har søgt den hele Bye over; jeg kan ingen finde —

Giraut. Jeg skal sige Dem det, dersom De vil have det: Det er mig —

Firmin. Det er ikke mueligt: tænk bare paa Skilderiet, hun giorde mig.

Giraut. Jeg forsikkrer Dem, det er mig; og Deres Oprigtighed forbinder mig til at aabne Dem mit Hierte ganske.

Firmin. Gud bevare os! det vil blive nogle smukke Ting, jeg faaer der at see.

Giraut. Siig mig engang, elsker De Jomfrue Agathe høit?

Firmin. Oprigtig talt, elsker jeg hende ikke høiere, end hun elsker mig; men det har varet en god Tid. Agathe og jeg er i Alder sammen; da vi var ikke høiere end som saa, kaldte vi hverandre Mand og Kone. Alt hvad jeg havde, var Agathes, og alt det hun havde, hørte mig til; vi gik i Skole sammen, og jeg vidste altid Agathes Lectie, ligesom hun altid vidste min, det kunde være Skolemesteren det samme, og det fornøiede os. Overalt, Monsior Giraut; der har aldrig været saa omt et Venskab til, og dette Venskab har bestandig taget til, lige fra vores Barndom af, indtil denne Morgen.

Giraut. Jo ældre det er, jo snarere bør det endes; jeg troer endogsaa, det Øieblik er kommen.

Firmin. Troer De det?

Giraut. Ja, og det paa denne Grund. Jeg har et lille Beviis fra Deres salig Fader, han skyldte min Fader 1000 Rigsdaler. Nu er der adskillige Omstændigheder, som det vilde

være

være alt for vidtløftigt at forklare Dem, hvorfor jeg behøver disse 1000 Rdlr,, som Deres Moder ogsaa har paataget sig at betale; og hun er just nu ude om dem hos alle sine gode Venner; men jeg har megen Grund til at formode, at hun ikke faaer dem, og i saa Fald, bemægtiger jeg mig endnu i Aften Deres Huus, og Møbler: og Deres gode Moder kommer til at ligge i Fængselet i Nat.

Firmin. Hvad siger De?

Giraut. Hør mig ud. Siden jeg er Deres Ven, og jeg seer, at Tanken om en Medbeiler, og Deres Moders Fare, gior Dem urolig, saa vil jeg paa eengang befrie Dem fra denne dobbelte Forlegenhed. De behøver kuns at afstaae mig Agathe, og jeg giver Dem Qvittering for Deres Faders Bevilis, Madam Marcelle staaer ikke den mindste Fare, og De har ikke nødig at frygte længere for den Medbeiler, som De talte med mig om. Synes De ikke om dette, kan De sige nei, og lade Deres Moder gaae i Fængsel. Hvad siger De? De svarer intet?

Fermin. Ah! jeg kan ikke.

Giraut. De er ude af det. Jeg vil give Dem Tid, til at komme til Dem selv. Om en Times Tid skal jeg være her igien, for at faae at vide, hvad De har besluttet. Men glem ikke, hvordan det har sig; 1000 Rdlr. i Aften, eller Agathe, eller ogsaa Deres Moder i Fængsel. Betænk Dem nu; naar jeg har faaet Deres Svar, ægter jeg Agathe, eller gaaer efter Rettens Betiente. Farvel saalænge, Monsiør Firmin!

Syvende Scene.

Firmin (alene).

Forundring og Smerte betager mig. Hvad! jeg skal miste min Moder, eller afstaae min Kiæreste! Min Moder, som jeg skylder saa meget; min Moder, hvis mindste Velgierning er den, at hun har givet mig Livet; hende skal jeg see i hendes Alderdom slæbt i Fængsel; hvor hun, uden Hielp og Trøst, ikke skal have andet end et Bid Brød; det eeneste, man levner hende, og som hun skal væde med sine Taarer! Nei! jeg kan ikke udholde det;

og

og Himlen skee Tak! at jeg ikke er i Stand til at udholde det — før vilde jeg døe tusinde Gange. — Men, forlade Agathe! Bryde saa mange Løvter, saa mange Eeder, for at see hende i en Andens Arme; selv overgive hende til min Medbeiler? — Aldrig! nei aldrig. Det var formeget, at forlange af mig. Min Moder, min Agathe; jeg kan ikke vælge imellem Jer to; mit Hierte elsker Jer lige høit. Jeg føler endogsaa, ja, jeg føler. — Jeg maae skynde mig, at faae fat paa min Moder, inden Agathe faaer Overvægten.

Anden Act.

Første Scene.

Marcelle. Firmin.

Marcelle. Giraut havde lovt mig, at han vilde dølge vores Ulykke for Dig, men han har ikke holdt Ord.

Firmin. Det takker jeg ham for, min Moder! hvis der hændtes Dem noget Godt, vilde

vilde det gjøre mig ondt, naar jeg ikke fik det at vide; men det vilde gjøre mig endnu mere ondt, naar der var en eeneste af Deres Sorger, som jeg ikke fik at vide.

Marcelle. Du havde faaet det at vide Tids nok. Jeg maatte dog have sagt det tilsidst, da der Ingen var, som kunde hielpe os.

Firmin. Har De da ingen Haab mere?

Marcelle. Ingen, bedste Ven! Du hørte selv, hvad Fader Thomas og Enken, Mathurine, svarede mig. Jeg havde i Forveien været hos Fogeden; han havde laant sine Penge ud. To andre af mine gamle Venner, som jeg endogsaa før har giort Tienester, toge meget godt imod mig, giorde mig de mest forbindtlige Tilbud, kyste mig adskillige Gange; men da jeg talte om tusind Rdlr. bleve de lange i Ansigtet, holdt op at kysse mig, ledte mig efterhaanden hen mod Døren, og gav mig tusinde Grunde, for at faae mig til at gaae til deres Naboe. Altsaa, mit kiære Barn! seer jeg ingen Udveie mere, og jeg haaber alene paa Monsiør Girauts Medlidenhed.

Fir-

Firmin. Ja, saa er Alting ude, min Moder!

Marcelle. Nei, ikke Alting, siden Faren ikke angaaer Dig. Du har slet intet med alt dette at gisre; Du var ikke engang til, da det ulykkelige Bevis blev underskrevet. Giraut har ikke noget at fordre hos Dig, og det er det, som troster mig. Giraut kan sælge mit Huus, mine Møbler, og alt, hvad jeg eier, det kan han gisre. Det kan ikke forslaae til Betalingen, vel, saa er jeg færdig at gaae i Fængsel. Men Du skal være frie, ægte Din Agathe, boe hos hende, være lykkelig, og denne Tanke skal gisre Din Moder mindre ulykkelig. Ja, min Søn! jeg har Styrke til at udholde en Ulykke, som kuns truer mig alene; og Giraut kan ikke gisre mig saa meget, da han ikke kan gisre Dig noget ondt.

Firmin. Min Moder! min gode Moder! hvordan De behandler mig? hvor De kiender mit Hierte slet! Jeg frie! saalænge De var i Fængsel? Jeg lykkelig! naar De var ulykkelig? Det kan De tænke! Det kan

De

De sige mig! Dog, min Moder! jeg tilgiver Dem, det er det største Beviis paa min Ømhed, som mit Hierte kan give Dem. Lad os ikke tale mere, jeg beder Dem, hverken om Agathe, eller om Giftermaal; lad os tale om Dem; om Dem alene; hvordan vi skal redde Dem, eller, om vi ikke kan det, hvordan vi i det mindste kan lide tilsammen.

Marcelle. Ah! min Ven! uagtet al min Sorg, kommer Du mig til at grøde af Glæde: Din Ømhed for Din Moder, den reene og sande Kierlighed, som Du har for hende, vil stedse frie hende fra at være ulykkelig. Men, hvad vil Du gjøre; Giraut forlanger sine Penge; vi har ingen, og jeg kan ingen faae.

Firmin. Har De været hos Grevinden?

Marcelle. Hvad kunde det hielpe? Grevinden er selv i Trang; hun har et godt Hierte, det veed jeg; men hun er alt for fattig til at hielpe os.

Firmin. (for sig). Nu kommer Giraut snart, jeg maae have min Moder bort. (høit).

(høit). Jeg vil dog raade Dem til at gaae derop. Jeg veed nok, hun kan ikke laane Dem 1000 Rdlr.; men Forpagtningen skal fornyes i Dag; Girant bliver vist ved den, og hun kunde tale et Par Ord med ham til vores Fordeel; hun kunde maaskee faae ham til at give os nogen Tid. Gaae op til Grevinden, tal med hende om Agathe, det er hendes Guddatter; hun holder af hende, hun holder af mig ogsaa. Fortæl hende vores hele Ulykke; faae hende til at tage sig af os; hvem kan vide det! Hun kunde maaskee give Dem et godt Raad; hun vil vist beklage Dem, og det er dog altid en Trøst. Gaae op paa Gaarden, min Moder! Jeg skal imidlertid paa min Side see, jeg kan faae Girant til at tilstaae os et Aars Frist eller to.

Marcelle. Naar Du saa vil have det, min Søn; men det er mest for at have den Fornøielse, at gisre, som Du vil; thi jeg venter mig ikke noget af Grevinden. Farvel, min Ven! gaae ikke for langt bort, jeg beder Dig, gaae ikke for langt bort; jeg kommer

mer strax igien; og jeg trænger saa meget til at være hos Dig. (hun gaaer).

Anden Scene.

Firmin. (alene).

Nu kom jeg til mig selv igien; nu kan Giraut komme, naar han vil; nu er vi alene. Der seer man allerede Virkningen af Ulykken. Jeg har ønsket, at min Moder vilde gaae ud, jeg har løiet, for at faae hende fra mig. Hvor begge Dele var mig nye og pinefulde! Han kommer altsaa; og hvad skal jeg sige ham? Agathe! bedste Agathe! nei, jeg kan ikke forlade Dig; jeg kan ikke give mit Minde til, at overlade Dig til et Menneske, som ikke fortiener at eie Dig. Blev Du i det mindste lykkelig, var jeg vis paa, at jeg, ved at fraſige mig Dig, eene var at beklage, saa havde jeg dog een Grund til at trøste mig. Men Giraut har slet intet hos sig, som er for Agathe; han er ikke øm nok, til at blive en god Mand; overlader jeg ham min Kiæreste, giør jeg hende ulykkelig for bestandig. Denne

Tanke

Tanke er skrækkelig, og den nedslaaer mit hele Mod. Men, min Moder! jeg hører Nogen, det er uden Tvivl Giraut. — Nei, det er Thibaut, min kiære Agathes Fader.

Tredie Scene.

Thibaut. Firmin.

Thibaut. God Dag, Firmin! er Din Moder ikke hiemme?

Firmin. Nei, hun er gaaen ud; vilde De hende noget?

Thibaut. Jeg vilde tale med hende om Dig.

Firmin. Om mig?

Thibaut. Ja, om Dig og min Datter. Naar man taler om den ene, taler man ogsaa om den anden; ikke sandt?

Firmin. (sukker). Ah!

Thibaut. Du er ligesom min Datter. Hun svarer mig heller ikke anderledes, naar jeg taler til hende om Dig. Naa! det seer godt ud med mig. Jeg gidder saa gierne sidde og snakket i Kakkelovnskrogen; naar I blive

gifte sammen, og jeg sidder imellem Jer, og hører saa et Suk fra høire, saa et Suk fra venstre Side. Det vil give en smuk Samtale.

Firmin. Havde jeg den Lykke, at være Jomfrue Agathes Mand, skulde jeg ikke sukke mere.

Thibaut. Det haaber jeg. Det var just om dette Ægteskab, jeg vilde tale med Din Moder.

Firmin. Om mit Ægteskab med Agathe?

Thibaut. Jeg haaber, det skal gaae for sig i Morgen.

Firmin. I Morgen, i Morgen, Monsiør Thibaut! Ah! det er vi langt fra.

Thibaut. Fra i Morgen? Ah!-med Taalmodighed kan vi nok komme saa langt. Men nu kommer det ikke an paa, at tælle Timerne; Spørgsmaalet er om en Hemmelighed, som jeg vilde betroe Din Moder, og som jeg nu vil sige Dig, siden det dog i Grunden er Dig, det kommer mest an paa, og jeg troer, Du er et skikkeligt, tienstfærdigt Menneske.

Firmin. Jeg hører Dem.

Thibaut. Du veed, at Giraut, Forpagteren paa Gaarden, har været henne at frie til min Datter; han er rigere, end Du; men jeg troer, det er en Slyngel, og desuden er han ikke kommen vel til sine Penge. Du er fattig, men Du er skikkelig, og min Datter elsker Dig; altsaa fattes Dig intet. Du skal altsaa have min Agathe; jeg har just givet hende Lov til at vælge selv, at Du ikke skulde være nogen forbunden, uden hende, og hun skulde have Fornsielsen alene. I Aften er det, hun skal vælge Dig, og saa . . .

Firmin. (bedrøvet). Det er ikke saa vist, Monsiør Thibaut! det er ikke saa vist.

Thibaut. Giør mig da den Fornsielse, at sige mig, hvem der skulde sætte sig derimod, naar Agathe og Du ønsker det, og Din Moder ikke har noget derimod, og jeg ogsaa vil have det.

Firmin. Det forstaaer endda ikke.

Thibaut. Ikke? Og hvem skulde forhindre det?

Firmin. Min Ulykke.

Thibaut. (efteraber ham). Min Ulykke! Ja, Du er ret at beklage! Min Datter tænker ikke, uden paa Dig, taler ikke, uden om Dig; saasnart jeg vil rose en, kommer hun strax med en eller anden god Egenskab hos Firmin, som langt overgaaer den, jeg roser; Din Moder tilbeder Dig; jeg agter, og elsker Dig; jeg lader min Datter have sin Villie, og lader hende følge sin Tilbøielighed for Dig; og naar jeg nu fortæller Dig alt dette, begynder Du just i samme Øieblik at beklage Dig over Din Skiebne! Saa lad da være, at forstyrre mig, forstaaer Du, eller jeg bliver vreed. Hvor var jeg nu? Du har bragt mig ud af det.

Firmin. Det var ikke min Hensigt. De sagde, Agathe vilde vælge mig; kan De sige det for vist!

Thibaut. Jeg lyver aldrig; forstaaer Du mig? Det, som har glædet mig mest hos Dig, var det, at jeg saae, Du saa gierne vilde have min Datter, uagtet jeg reent ud havde sagt, hun ingen Medgift fik, og jeg behøvede alt, hvad jeg havde, for at understøtte hendes Broder, som jeg har sat i Byen

hos

hos en riig Kiøbmand. Men Du veed ikke, hvorfor jeg har sagt det? Du veed heller ikke, hvorfor jeg ikke har vildet give min Datter nogen Medgift?

Firmin. Nei, Monsiør Thibaut.

Thibaut. Det er for hendes eget Bedste; det var, fordi hun skulde blive desto rigere. (Firmin seer paa ham). Ja, ganske vist; see kuns paa mig. Den smukkeste Foræring, jeg kunde give min Datter, var ikke at give hende noget; naar Agathe troede, hun ingen Medgift fik, samlede hun sig en, af Klogskab, Huuslighed, og Lyst til at arbeide; men havde hun troet, hun var riig, havde hun maaskee forsømt den Skat. Jeg havde endnu en anden Grund. Naar det heed, Agathe ikke havde noget, var der Ingen, som skiøttede om hende, uden virkelig at elske hende; og saa meget, jeg vilde hade en Svigersøn, som tog min Datter alene for Pengene, saa meget vilde jeg elske den, som tog hende alene for sit Hierte. Da jeg nu er vis paa, det er derfor alene, Du tager hende, saa vil

jeg

jeg reent ud tilstaae Dig, at min Hensigt altid har været, at give min Datter 4000 Livres.

Firmin. (med Henrykkelse). Fire tusind Livres, Monsiør Thibaut! fire tusind Livres? er det mueligt? Ah! hvilken Lykke, hvilken Glæde! Saa mange tusind Livres! hvor jeg er lykkelig, Monsiør Thibaut! (han farer ham om Halsen). Jo, jeg er lykkelig! Ja, jeg skal ægte Deres Datter; nu er det ganske vist; der kan ingen Ting være i Veien, og kuns min Kiærlighed for hende, kan ligne min Lykke.

Thibaut. (forskrækket). Hvordan? disse fire tusind Livres giør min Datter smukkere?

Firmin. Nei, Monsiør Thibaut! nei, ikke det. O! min Gud! nei det er umuligt. Men dersom De vidste, dersom De kunde giette, hvilken Glæde, hvilken Fornøielse disse fire tusind Livres foraarsager mig.

Thibaut. (afsides). Det seer jeg.

Firmin, Vidste De, hvormeget — O! sig mig, kan De give mig disse Penge inden Aften?

Thibaut. Inden Aften?

Fir-

Firmin. O! see ad, see ad, Monsiør Thibaut! De kan giøre mig den Tieneste. Jeg har aldrig længtes saa meget efter nogen Ting; og De kan intet Begreb giøre Dem om den Fornøielse, disse fire tusind Livres vil forskaffe mig.

Thibaut. Men, vi maae forstaae hverandre ret. Jeg giør Dig denne Tilstaaelse alene, fordi jeg troer, at Du ikke er saadan en Elskere af Penge, og Du viser saadan en Glæde, og bliver saa henrykt, at det næsten giør mig ondt, at jeg har sagt Dig det, og jeg er bange for det, jeg endnu har at sige Dig.

Firmin. Tal, tal, frygt ikke. De kiender ikke mit Hierte endnu; det er ikke Pengene, jeg elsker; men disse fire tusind Livres . . .

Thibaut. Synes mig, har giort Dig forvildet i Hovedet. Jeg har Pengene hos mig, og det skulde været mig en Fornøielse, at levere Dig dem, naar jeg underskrev Din Ægteskabskontrakt med min Datter, men en forfærdelig Ulykke, som er hændt min Søn, giør alle mine Anslag til Intet.

Fir-

Firmin. O! Gud!

Thibaut. Du veed, at jeg har sat min Søn hos den rigeste Kiøbmand i Byen, og at han ved sin gode Opførsel, er kommen saa vidt, at han er bleven hans Kasserer; han skriver mig nu til i den yderligste Fortvivlelse, at de har stiaalet hundrede og halvtredsindstyve Lovisdorer ud af Kassen, som han skulde svare for, og, lægger han til, han dør vist af Sorg, dersom han ikke inden i Morgen skaffer dem tilveie. Du indseer let, det er min første Pligt, at redde min Søns Ære med min Datters Medgift. Agathe skal i sin Tid intet tabe derved; men for nærværende Tid beholder jeg ikke en Daler tilbage.

Firmin. (afsides). Min Glæde varede ikke længe.

Thibaut. See, det er den Hemmelighed, jeg vilde betroe Din Moder; jeg agter Dig saa høit, at jeg ikke tager i Betænkning, at meddele Dig den, og endogsaa at bede Dig strax at tage bort, for at bringe min Søn de Penge, jeg havde bestemt til Dig . . . Du svarer mig intet. Du falder i Tanker... Billiger

liger Du maaskee ikke det Brug, jeg giør af dem?

Firmin. Jo, det veed Gud, Monsiør Thibaut, det veed Gud! og i Deres Sted giorde jeg det samme. Agathe trænger ikke til nogen Medgift: den, der bliver hendes Mand, bliver saa meer end lykkelig nok.

Thibaut. Men jeg har jo sagt, at det er Dig.

Firmin. Desværre, det er ikke afgiort.

Thibaut. Du veed ikke selv, hvad Du siger, Firmin. Da jeg talte til Dig om de 4000 Livres, tog Du ikke i Betænkning at ægte Agathe; og nu, da jeg er nødt til at giøre anden Brug af hendes Medgift, er Du ikke længer vis paa det.

Firmin (bedrøvet). Det er alt for sandt, det, De siger der.

Thibaut (seer paa ham med en misfornøiet Mine). Kan jeg i det mindste giøre Regning paa, at Du vil bringe disse Penge til Byen? Der er kuns en halv Miil til: vil Du giøre mig denne lille Tieneste?

Fir-

Firmin. Det skulde være mig mere kiært, end Dem; men jeg kan i dette Øieblik ikke komme bort. Min Moder behøver mig, hun behøver mig alt for meget, min stakkels Moder. I Aften eller i Morgen skal jeg gaae, hvor De vil.

Thibaut. I Aften eller i Morgen er det for silde. Farvel, Monsiør Firmin.

Firmin. Er De vred?

Thibaut. Aldeles ikke; jeg bliver ikke vreed, uden paa mine Venner. (Han gaaer.)

Firmin (kalder ham tilbage). Monsiør Thibaut, Monsiør Thibaut! Hør mig, jeg beder Dem.

Thibaut (inden for). Jeg har hørt nok.

Fierde Scene.

Firmin (alene).

Han gaaer bort, og synes vreed. Ak! han vilde skamme sig, dersom han vidste alt, hvad jeg lider, dersom han vidste, hvor-

me-

meget han har forsøget mine Lidelser ved det Glimt af Haab, han gav og betog mig i samme Øieblik. Hvilken Lykke havde det været for mig, at kunne befrie min Moder ved min Kiæreſtes Medgift! at redde det kiæreſte, jeg eier, ved den, ſom jeg elſker høiere end mit Liv! Ah, jeg havde været alt for lykkelig! Skiæbnen har ikke villet det. Alting forener ſig imod min Moder; hun har ingen uden mig, uden mig alene . . . Godt! ſaa bør jeg ene være hende nok; jeg ene bør erſtatte hende alt. Bare Synet af Agathe ikke gior mig ſvag! . . . Langt fra hende ſkal jeg have Mod; men ſeer jeg hende igien, vil Modet viſt forſvinde. Der er Giraut; min Styrke forlader mig alt.

Femte Scene.

Giraut. Firmin.

Giraut. Her er jeg, Monſiør Firmin. Jeg troer, jeg har givet Dem Tid nok til at giøre alle Deres Betragtninger; jeg kommer nu for at høre Deres Svar.

Fir-

Firmin. Monsiør Giraut, jeg beder Dem høre mig et Øieblik, uden at blive vreed eller kiedsommelig over det, jeg har at sige Dem. Jeg er meget at beklage, seer De vel, og De Ulykkelige ere gierne vidtløftige i Deres Tale.

Giraut. Brug Deres Frihed, jeg har Taalmodighed nok, og jeg er kommen for at høre.

Firmin. De er min Medbeiler, De vil skille mig ved Agathe; det er naturligt, og jeg kan ikke bebreide Dem noget for det: men De vil dog ikke see mig døe af Smerte; det vilde ikke giøre Dem lykkeligere; ikke sandt?

Giraut. Her tales ikke om at døe, Spørgsmaalet er alene, om De vil betale mig det, jeg skal have, eller fraside Dem Agathe. Det er Sagen, og derpaa maa jeg have et endeligt Svar.

Firmin. Og dette forskrækkelige Svar kan jeg ikke give Dem uden at døe.

Giraut. Troe aldrig det, Monsiør Firmin, døde man altid, naar man sagde det,

det, saa vilde der næsten ikke være flere Levende tilbage i Verden. Jeg, som her taler med Dem, jeg har havt store Sorger og Bekymringer, og De seer dog, hvor herligt jeg befinder mig.

Firmin. Fremfor alt, maa jeg ikke dølge det ringeste for Dem. Jeg er sikker paa Agathes Hierte, jeg er vis paa, at hun elsker mig ligesaa høit, som jeg elsker hende, og De kan forud giøre Dem Regning paa, at det bliver mig, hun vælger til Mand.

Giraut. I saa Fald har jeg intet at sige Dem, og saa er det Deres Moder alene, alt dette angaaer. Deres Tiener, Monsiør Firmin. (Han vil gaae).

Firmin (holder ham tilbage). Bliv, bliv, jeg beder Dem.

Giraut. Jeg synes, De har sagt alt.

Firmin. De forlanger, at jeg skal afstaae Dem Agathe, men betænk, at naar jeg endogsaa giør det, De forlanger, bliver De dog ikke lykkeligere for det.

Giraut.

Giraut. Og hvorfor da, om jeg maa spørge? er man ulykkelig, naar man gifter sig med den, man elsker?

Firmin. Ja, naar man ikke er elsket igien.

Giraut. Og det er just Grunden til mit Had og min Opførsel mod Dem. Det er Dem, Dem alene, som forhindrer mig at være elsket af Agathe og det er ikke første Gang, jeg finder Dem paa min Vei; overalt hvor De er med, søger man Dem og støder mig bort; ved de to sidste Bueskydninger vandt De Prisen fra mig, det har jeg ikke glemt Dem endnu: jeg vil reent ud tilstaae Dem, at jeg hader Dem, og skal gjøre Dem al den Fortred, jeg kan, og kan jeg ikke rydde Dem ud af Agathes Hierte, vil jeg i det mindste hævne mig over, at De altid bliver mig foretrukken.

Firmin. Men De hævner Dem paa Dem selv; Agathes Hierte hører mig til, og det skal det, saalænge jeg lever. De kiender ikke disse Hierter ret, Monsiør Giraut, det er et ganske fremmed Land for Dem. De seer ikke, at Agathe kuns i det første Øieblik

bliks Vrede, naar hun virkelig holder mig for troløs, kan vælge Dem til Mand; at hun, naar dette første Øieblik er forbi, vil være utrøstelig derover; at hendes Kierlighed for mig vil vaagne stærkere end nogensinde før; at hun, især hvis hun faaer at vide, det er for at frelse min Moder, jeg har fraſagt mig hendes Haand, vil elske mig hundrede Gange høiere, begræde mig hundrede Gange mere; og Tanken om det græſſelige Kiøb, De har foreſlaaet mig, vil skille Dem for bestandig ved hendes Ømhed; maaskee ogsaa ved hendes Agtelse. Bliver De da lykkelig, Monsiør Giraut?

Giraut. Jeg er ikke saa stor en Philoſoph, som De, Monsiør Firmin. De tilbringer Deres Tid med at læse alle de smukke Bøger, der er paa Gaarden, og her fortæller De mig nu, hvad De har læst i Morges. Jeg læser intet andet, end mine Regnskabsbøger, og jeg har intet andet at rette mig efter, end den sunde Fornuft, min Moder har givet mig.

Firmin. Har De havt en Moder?

Gi-

Giraut. Et artigt Spørgsmaal! Rimeligviis.

Firmin. Efter det Forslag, De har giort mig, skulde jeg neppe troe det.

Giraut. Alt det er saa got, som Intet. Her er kun to Ting at vælge imellem: enten gaaer Deres Moder i Fængsel, eller jeg ægter Agathe. Det er det, jeg maa have Svar paa. Om Agathe elsker, eller hader mig, gior mig gal, eller hvad hun gior, det bliver min Sag, forstaaer De mig? De kommer til at tage en Beslutning.

Firmin. Men, Monsior Giraut, De elsker Penge, ikke sandt?

Giraut. Penge! Jh nu, Penge har altid sine Fortieneſter. Og hvad saa videre?

Firmin. Agathe har Intet, og foruden det, at De gifter Dem med en Pige, som ikke har noget, miſter De endda 1000 Rdlr. Hør nu i det Sted, hvad jeg har at foreslaae Dem: Lad mig beholde Agathe, lad mig beholde min Moder, og jeg forpligter mig til at tiene Dem min hele Livstid; jeg vil være Deres Tiener, den ringeste af Deres Folk.

Folk. Jeg skal pløie Deres Marker; jeg skal røgte Deres Plovstude; jeg skal arbeide for to; De skal ikke betale mig. Jeg er stor og stærk, jeg arbeider godt. Kiøb mig; jeg sælger mig til Dem.

Giraut. For en Ulykke! det troer jeg gierne: Det var et ganske artigt Kiøb. De vurderer Dem altsaa for 1000 Rdlr.?

Firmin. Ak! jeg vurderer mig for Intet, og min Moder og Agathe for Alt. Lad mig beholde de to, og giør saa af mig alt, hvad De selv vil.

Giraut. Nok, nok! Lad os faae Ende paa disse Historier. Jeg behøver ingen Tiener; jeg behøver en Kone. Agathe er ikke saa fattig, som De siger, det veed jeg fra en sikker Haand. Agathe passer sig i alle Maader for mig, og hvis De ikke var, vilde Monsieur Thibaut aldrig giøre nogen Vanskelighed af at give mig hende. Kiærlighed, Fordeel, den sunde Fornuft, driver mig til at bruge alle mulige Midler, for at veie op mod min Medbeiler; og jo mere De elsker Deres Moder, jo alvorligere bliver jeg ved, at give

Dem Valget, enten at see hende i Fængsel, eller afstaae Agathe. Deres Svar, at jeg kan komme bort!

Firmin. Mit Svar?

Giraut. Ja, lad os faae Ende paa det.

Firmin. Ah Gud!

Giraut. Jeg henter Rettens Betiente.

Firmin. Et Øieblik . . .

Giraut. De er endnu uvis?

Firmin. Ah! det koster mig Overtalelse, men jeg er ikke uvis.

Giraut. Nu da?

Firmin. Nu vel!

Giraut. Jeg er kied af al denne Uvished, og jeg gaaer paa Øieblikket . . . (han vil gaae).

Firmin. (standser ham). Monsiør Giraut, Monsiør Giraut! . . .

Giraut. (gaaer). Nei, jeg kommer ikke mere tilbage.

Firmin. Nu vel! . . . Nu vel! . . . hør mig . . . hør mig . . .

Giraut. (bliver ved at gaae). Jeg hører Intet.

Firmin. Agathe ... Agathe er Deres.

Giraut. (vender tilbage). Ja, det kalder jeg at tale, det ...

Firmin. (grædende). Giv mig min Moders Qvittering.

Giraut. Et Øieblik, om jeg maae bede. Qvitteringen skal strax være færdig; men hvordan vil De, at Agathe skal troe mig, naar jeg fortæller hende, at De frasiger Dem hende? De seer vel, at Alting bør være lige paa begge Sider; og siden jeg skal selv sige Deres Moder, at hun ikke skylder mig noget mere, saa maae De ogsaa selv sige Agathe, at De ikke elsker hende mere.

Firmin. Hvad? De kan forlange ...

Giraut. Jeg forlanger, hvad der er billigt. De tilstaaer selv, at Agathe elsker Dem, og at hun vil vælge Dem. De alene kan faae hende til at holde op, at elske Dem og foretrække mig. Gjør De ikke det, saa snyder De mig, og jeg bliver til Nar tvertimod al Ret og Billighed. Vil De altsaa følge hen med mig til Agathe; jeg forlanger ikke

andet af Dem, end at De skal sige hende, De elsker hende ikke mere, og at De samtykker i hendes Forening med mig.

Firmin. (grædende). Aldrig, aldrig, Monsiør Giraut! Forgieves vilde jeg giøre mig Umage, for at sige det; min Tunge vilde, imod min Villie, sige hende, at jeg skulde elske hende mit hele Liv.

Giraut. Altsaa imod min Villie, maae jeg lade Madam Marcelle sætte. (han vil gaae).

Firmin. Et Øieblik, jeg besværger Dem; hav Medlidenhed med mig, Monsiør Giraut!

Giraut. Bestem Dem da.

Firmin. Jeg lover Dem, jeg vil forpligte mig til, at fraside mig Agathe; men forlang ikke, at jeg skal sige hende det selv, det har jeg aldrig Styrke til; forlang ikke det, Monsiør Giraut! Jeg lover Dem, jeg vil forpligte mig til at skrive hende det til, og De skal selv bringe hende mit Brev.

Giraut. Nei, nei. Agathe vilde forlange en Forklaring, og denne Forklaring vilde

vilde gjøre alting godt. Følg nu med mig, hen til Agathe, og sig hende, at De ikke mere elsker hende; og strax paa Stedet skal jeg bringe Deres Moder min Qvittering. Vægrer De Dem . . . Men see! der har vi jo Agathe; dette Øieblik skal afgjøre alt; giver De hende det mindste Tegn, eller siger et eneste Ord, der kan bringe hende paa Mistanke, saa tier jeg ganske stille, gaaer min Vei, og lader Deres Moder sætte.

Firmin. Ah! var hun i det mindste her, for at understøtte mig.

Siette Scene.

Agathe. Giraut. Firmin.

Agathe. Ah! det er mig kiært, at finde Dem samlede, mine Herrer! min Fader er hiemme, og nu er det, jeg skal vælge imellem Dem. Vil De da være saa gode, at følge hiem til min Fader; men De maae love mig forud, at De ligefuldt bliver gode Venner, i hvem saa jeg foretrækker.

Giraut.

Giraut. O! Jomfrue! der er gaaet meget for sig siden i Morges.

Agathe. (glad). Hvad! Elsker De mig, for Exempel, ikke mere? Jeg er beredt paa det værste.

Giraut. Det kan De maaskee ogsaa have nødig. Hvad min Kiærlighed angaaer, er den altid den samme; lige levende, lige øm, lige bestandig.

Agathe. (leende). Hvad har jeg da at frygte?

Giraut. Det kan de spørge Monsiør Firmin om.

Agathe. Firmin ... Men, hvad fattes Dig? hvor kommer denne bedrøvede Mine fra, og disse Taarer, som væde Dine Kinder? Hvad er der hændet Dig? Tal! lad mig komme ud af denne Uvished; er der gaaet Dig noget imod?

Firmin. (svælger sin Graad ned, og taler med en skiælvende Stemme, Giraut holder Øie med ham, og følger alle hans Bevægelser). Nei, Agathe! nei, jeg har ingen Bekymring; der er ikke hændet mig noget ...

Men

Men jeg har en Godhed at bede Dem om, en Godhed, som... vil være mig kiær... Det er... (han seer paa Giraut). Det er... at glemme den ulykkelige Firmin... at leve lykkelig, og at ægte Monsiør Giraut. (afsides). Jeg holder det ikke ud; jeg døer. (han vil gaae).

Agathe. (holder ham tilbage). Hvad siger Du? Bliv, forklar Dig; jeg forstaaer Dig ikke.

Giraut. Jomfrue Agathe forstaaer Dem ikke; forklar Dem tydeligere.

Firmin. (tvinger sig). Nu vel Agathe! Jomfrue Agathe! De som... (Giraut seer paa ham, han standser). Jeg kan aldrig blive Deres... Gift Dem med Monsiør Giraut... Jeg giver Dem Deres Løfte tilbage. (brister i Graad). Jeg elsker Dem ikke mere... (afsides). Hurtig, hen til min Moder. (han gaaer).

Syvende Scene.

Agathe. Giraut.

Agathe. (yderst forbauset). Enten maae jeg drømme, eller jeg har ikke hørt ret.

Gi-

Giraut. Nei, Jomfrue, De drømmer ikke, og jeg kan forsikre Dem, at i de to Timer, Firmin har været hos mig, har han ikke talt om andet, end om, hvor vanskeligt det vilde være ham, at sige Dem det, han har sagt.

Agathe. Hvad? De er hans Fortrolige?

Giraut. Det har jeg længe været, Jomfrue; og, skal jeg sige Dem det reent ud, saa har jeg ikke erklæret mig for Deres Elsker, uden fordi han havde tilstaaet mig, at hans Kiærlighed for Dem var forbi. (Agathe seer paa ham, og falder i dybe Tanker). Firmin er af Naturen frygtsom, han havde aldrig vovet at tilstaae Dem sin Ubestandighed. Men da han endelig saae, at det var paa det yderste, har jeg selv raadt ham til, ikke at drive Sagen videre, og spare Dem for den Skam, at vælge ham, for bagefter at blive forskudt.

Agathe. (koldt). Jeg takker Dem.

Giraut. Nu, Jomfrue! tør jeg smigre mig med noget Haab, nu da De er fuldkommen vis paa Firmins Ubestandighed? for

visse-

vissere kan man ikke være: han har selv sagt Dem det, og det ikke i Vrede eller Forbittrelse; nei, i det Øieblik da han skal ægte Dem, da Deres Hr. Fader giver Dem fuldkommen frit Valg, da han burde falde paa sine Knæe for Dem, for at vinde Deres Samtykke, netop i det Øieblik er det, han siger Dem med rene og tydelige Ord: "Gift Dem med Monsiør Giraut; jeg elsker Dem ikke mere." De har selv hørt det; ikke sandt, Jomfrue?

Agathe. Jo.

Giraut. Nu vel, Jomfrue! vil De følge hans Raad? og bliver jeg saa lykkelig at De vil modtage mit Hierte og min Forpagtning, og dele Kaar med mig?

Agathe. Monsiør Giraut! det er ikke det meest passende Øieblik, at giøre saadant et Spørgsmaal. Jeg gaaer hiem til min Fader; i Aften skal De faae Svar.

Giraut. Ah! jeg forstaaer Dem, yndige Agathe! og jeg er det lykkaligste af alle Mennesker. Er det tilladt at følge Dem?

Agathe. Nei, jeg trænger til at være ene. (hun gaaer).

Otten-

Ottende Scene.

Giraut. (allene).

Jeg maae ikke tabe hende af Syne, og Firmin maae strax have sin Qvittering: det er det sikkerste Middel, at faae ham til at holde Ord. Jeg kiender Firmins Ærlighed; naar han først har faaet denne Qvittering, vover han ikke mere at see paa Agathe. Saaledes maae man kunne nytte Alt, endogsaa sin Medbeilers gode Egenskaber.

Tredie Act.

Første Scene.

Thibaut. Agathe.

Thibaut. Gaae hiem til vores, min Datter! jeg gaaer, og kommer strax igien.

Agathe. Skal De da endelig til Byen i Dag? Bie til i Morgen, min Fader! det er allerede sildigt; det mindste, man holder paa Dem, kommer De ikke hiem, førend det bliver Nat. De veed, jeg seer det ikke gierne.

Thi-

Thibaut. Jeg maae nødvendig derhen endnu i Dag; men jeg bliver der kun et Øieblik, og det er knap en halv Miil herfra. Imidlertid kan Du betænke Dig paa det Valg, Du har at gjøre, og naar jeg saa kommer tilbage, kan Du sige mig, enten Du vælger Firmin eller Giraut til Mand.

Agathe. (bedrøvet). Lige til dette Øieblik var jeg bestemt; men nu er jeg det ikke længere.

Thibaut. Det er da Aarsagen til den Bedrøvelse, jeg har læst i Dit Ansigt. Jeg torde ikke tale til Dig derom, for jeg husker godt at forelskte Folk ikke lider Spørgsmaal; men jeg formodede rigtig nok, at der var kommen en Kurre paa Traaden mellem Dig og Firmin.

Agathe. Gud give, det var saa vel! Det hindrer ikke fra at elske hinanden; tvertimod.

Thibaut. Ja! har I ikke noget udestaaende sammen, saa bliver det meget vanskeligere at forlige Jer igien. Du har da meget at klage over Firmin?

Aga-

Agathe. Meget, min Fader! meget. Firmin er ikke mere den samme, han har ikke mere samme Kiærlighed; og ulykkeligviis kan min Ømhed for ham desuagtet ikke formindskes; jeg troer, jeg kunde see ham ubestandig, og dog elske ham endnu. Alt dette gior mig meget ulykkelig, og jeg trænger meget til gode Raad.

Thibaut. Dersom det var Brug, at Døttrene satte Priis paa deres Fædres Raad, vidste jeg nok, hvad jeg vilde raade Dig.

Agathe. Siden De aldrig befaler, faaer man altid Lyst til at giøre, hvad De siger. Sig mig da, hvordan vilde De bære Dem ad i mit Sted?

Thibaut. For at svare Dig herpaa, maatte jeg bestemt vide, hvad det er, Du bebreider Firmin.

Agathe. Det er ikke værdt at tale om hver enkelt Omstændighed. Men sæt, at Firmin er en Utaknemmelig, en Ubestandig, at han glemmer mig, at han fraſiger sig mig ... det er langt fra ikke kommen saa vidt, langt fra ikke; men sæt for et Øieblik, at jeg havde mine Grunde til at troe, han var ubestandig,

vilde

vilde De da bestemme Dem til at ægte Giraut, for at straffe Firmin?

Thibaut. Med den Slags Straffe giør man altid værst mod sig selv; og det vilde netop være ligesom vor Naboe Peer, der huggede sit Kirsebærtræe om, for at straffe Spurrene, der aad hans Kirsebær. I Dit Sted, giftede jeg mig ikke med Giraut.

Agathe. Ah! min Fader! hvor Deres Raad er gode; jeg vil altid følge dem blindt.

Thibaut. Men jeg giftede mig heller ikke med Firmin.

Agathe. Og hvorfor det, min Fader! hvorfor det?

Thibaut. Jh! fordi Du jo selv siger, at han er en Utaknemmelig, en Ubestandig, og at...

Agathe. Det har jeg ikke sagt, min Fader! det har jeg aldrig engang tænkt.

Thibaut. Ikke? nu saa har jeg tænkt det paa Dine Vegne; jeg har havt en temmelig lang Samtale med Firmin, og jeg var langt fra ikke fornøiet med ham.

Agathe. En Samtale om mig?

Thi-

Thibaut. Netop om Dig. Jeg begyndte med at forsikre ham, at hans Giftermaal med Dig var vist, han blev ved at paastaae, det ikke var saa, og svarede mig bestandig i en kold og sørgelig Tone.

Agathe. Sørgelig, det kan være; men ikke kold, det er jeg vis paa.

Thibaut. Lad da saa være, han svarede mig i en sørgelig Tone. Derpaa sagde jeg ham, at jeg vilde give Dig en Medgift; nu blev han inderlig glad, foer mig om Halsen, og tog ikke i Betænkning at gifte sig med Dig i Morgen. Men da jeg saa betroede ham mine Grunde, hvorfor jeg ikke kunne udbetale Din Medgift paa Bryllupsdagen selv, faldt han tilbage til sine Tvivl og sin Bedrøvelse. O! alt det forekom mig tydeligt nok; og jeg sluttede, hvad enhver anden havde sluttet i mit Sted, at Firmin ikke elsker Dig.

Agathe. At Firmin ikke elsker mig! O Gud! hvor kan De troe det?

Thibaut. Det er at sige, han elsker Dig nok, naar jeg giver Dig en Medgift; men uden Medgift, bryder han sig intet om Dig.

Aga-

Agathe. Men De fornærmer ham, min Fader! for Guds Skyld! troe ikke et eneste Ord af alle disse Bagvaskelser, og vær vis paa, at de, der har sagt Dem det, har løiet for Dem.

Thibaut. Forstaaer Du mig da ikke? Det er Firmin selv, som har sagt mig det.

Agathe. Det er det samme, min Fader! han har løiet. Jeg kiender Firmin, jeg kiender hans Hierte; og det er det bedste, det ædleste, det ømmeste af alle Hierter. Han! skulde elske af Egennytte! I al den Tid vi har kiendt hinanden, har han jo vidst, at jeg har en Broder; veed han ikke, at De altid har erklæret, De ikke vilde give mig nogen Medgift? Mener De endogsaa, han blot har drømt derom? Er det faldet nogen af os ind, at vi trænge til Penge for at være elskværdige? Nei, min Fader! jeg gientager det; enten har De ikke forstaaet ham, eller han har udtrykt sig urigtig; og Firmin er det meest uegennyttige, det elskværdigste og det bedste Menneske.

Thibaut. Det kalder jeg at tage imod de Raad, man selv forlanger! Forklar mig

da

da nu, hvordan Du, efter denne Lovtale, kan have noget at klage over Firmin?

Agathe. Det siger intet, min Fader! Jo ganske vist, maae jeg beklage mig over ham; ja jeg er vreed paa ham, og maaskee saa vreed, at jeg ikke tager ham til Mand; men naar jeg endogsaa ikke elsker ham mere, selv naar jeg hader ham, vil jeg dog aldrig taale, at man bagtaler ham i min Nærværelse; jeg skal altid forsvare ham, fordi jeg veed, hvor meget han fortiener at agtes.

Thibaut. Hvorfor tænker Du da paa at bryde med ham?

Agathe. Det er en anden Sag, min Fader! det angaaer kun Firmin og mig. Naar man elsker, er der altid en Mængde Smaafornærmelser, som kun er til for de Elskende. De har Lov til at blive vrede derover, de har Lov til at straffe dem; men enhver anden, end de, har ikke Ret til at dømme derom.

Thibaut. Det er ogsaa derfor, jeg lader Dig ene dømme mellem Firmin og Giraut. Du har forlangt mit Raad, jeg har

sagt

sagt Dig min Mening, og Du vil følge Dit eget Hoved: Saadan gaaer det jo altid til, og jeg er heller ikke misfornøiet dermed. Det bliver sildigt; jeg maae begive mig paa Veien.

Agathe. (holder ham tilbage). Alt det, De har sagt mig om denne Medgift, om Firmins Glæde og Bedrøvelse, bringer mig paa en Mistanke, som jeg maae have oplyst, og for at være vis herpaa, vil jeg strax gaae hen til min Gudmoder. Farvel, min Fader! kom snart hiem, jeg beder Dem, og bring min Broder et Kys fra mig.

Anden Scene.

Thibaut. (allene).

Hun er bestandig indtaget af sin Firmin, og jeg er vis paa, hun ægter ham. For mig gierne! Jeg har selv billiget hendes Valg lige til Samtalen i Morges . . . . Og, kanskee har jeg bedraget mig, kanskee har jeg dømt for hastigt og for strængt om Firmin. Paa min Alder er man mistroisk; og naar man først er gammel, troer man gierne det Værste.

I Grunden gifter min Datter sig for sin egen Skyld; det er vigtigere, at hendes Mand behager hende, end mig. Jeg har sagt hende, hvad jeg burde sige hende; hun er ikke af min Mening; saa bør hendes Fader være af hendes ... Der er Firmin, jeg vil gaae af Veien for ham, og ile min stakkels Søn til Hielp. (vil gaae).

Tredie Scene.

Firmin. Thibaut.

Firmin. (kommer med sin Moder, som holder ham under Armen; han seer Thibaut gaae, og kalder ham tilbage). Monsiør Thibaut! Monsiør Thibaut!

Thibaut. (bliver ved at gaae). Jeg har ikke Tid; jeg har Hastværk. (gaaer).

Fierde Scene.

Firmin. Marcelle.

Firmin. (afsides). Han er vreed paa mig. Alting foreener sig til min Ulykke.

Mar-

Marcelle. Jo meer jeg tænker derpaa, min kiære Ven! jo mere forundres jeg over den gode Tidende, Du har bragt mig. Hvorledes er det muligt, at Monsiør Giraut har viist sig ædelmodig?

Firmin. Det er en Lykke, som har forundret mig selv. Men det gialdte Dem, Deres Roe, Deres Frihed; og min Ømhed, min Frygt, min Smerte lærte mig at tale saa godt og saa kraftigt, at Monsiør Giraut ikke kunde staae imod. Vi ere blevne enige om nogle Vilkaar, som han er fornøiet med, og det kan ikke vare længe, inden han bringer Dem Qvitteringen.

Marcelle. Den Glæde, jeg føler, min kiære Søn! bliver dobbelt stor ved den Fornøielse, at det er Dig, jeg har at takke for den. Ja, Dig skylder jeg den heel. Uden Dig, uden Dig allene, havde jeg tabt min Frihed; og jeg er ikke bange for at tilstaae Dig det, nu da Faren er forbi, jeg havde ogsaa tabt mit Liv; for jeg havde aldrig givet mit Minde til, at Du havde fulgt mig i Fængsel; og Du begriber let at jeg, paa min Alder,

nedbøiet som jeg er, af Aar og Skrøbelighed, ikke havde kunnet taale et Fængsel, hvor jeg ikke mere havde faaet min Søn at see. Nei, mit Barn! jeg var vist død i samme Øieblik, man havde skilt os ad. Og det er Dig, som har frelst mig! Det er Dig, jeg skylder Livet! Jeg føler, at det er bleven mig kiærere derved; jeg føler, det vil fornøie mig at sige Dig hver Morgen: Jeg skylder Dig endnu denne Dag, og jeg vil bruge den til at elske Dig.

Firmin. O! min Moder! hvilken sød Tilfredshed skiænker De mig! Hvor De bringe Rolighed i min Siel! Jeg har kun opfyldt min Pligt; men Deres Erkiendtlighed, Deres Ømhed, Deres Kiærlighed overtyder mig om, at intet i Verden kan opveie den Lykke, at tiene og elske sin Moder.

Marcelle. Men fortæl mig, min Søn! hvordan Du har kunnet komme afsted med saa vanskelig en Sag, og hvad det er for Vilkaar, Du har indgaaet med Giraut.

Firmin. Lad os ikke mere tale derom, jeg beder Dem. Denne ulykkelige Historie har vol-

voldet os Sorg nok. Lad os glemme den: Giraut er fornøiet, De er rolig; alt det andet er unødvendigt at vide.

Marcelle. Du forsøger min Angst, i det Du vægrer Dig ved at nævne Vilkaarene. Jeg kiender Din Ømhed, min Søn! Du har ganske vist paalagt Dig Forpligtelser for mig, som Du i Fremtiden . . . Kunde jeg troe det, seer Du, saa vilde jeg strax paa Stedet...

Firmin. Hør mig, min Moder! De veed, at jeg aldrig har løiet for Dem; nu da, jeg forsikkrer Dem helligen, jeg sværger Dem til, at alle de Forbindelser, jeg har paataget mig, ere opfyldte; at Giraut aldrig kan kræve det ringeste af mig; at jeg ikke er udsat for mindste Fare, og at det er umuligt, at jeg nogensinde kan blive lykkeligere, . . . end jeg er. (han græder, og skiuler sine Taarer).

Marcelle. Men hvoraf kommer da denne Bedrøvelse, som Du forgiæves vil skiule for mig, og som jeg, mod Din Villie, læser i Dit Ansigt?

Firmin. (tørrer sine Øine). Jeg, min Moder! jeg er ikke bedrøvet.

Mar-

Marcelle. (betragter ham). Du er ikke bedrøvet?

Firmin. (tvinger sig til at smile). Tvertimod, jeg har frelst Dem, jeg er meget lykkelig. (Taarerne strømme ham ned af Kinderne).

Marcelle. Du er lykkelig, og Du græder! Du græder, min Søn! min kiære Søn! Ah! Du dølger en Ulykke for mig; Du bedrager mig, det er jeg vis paa. Min Søn! mit kiære Barn! jeg beder Dig, for Guds Skyld, for min Ømheds Skyld, sig mig Aarsagen til Din Kummer, sig mig det, Firmin! jeg føler saa megen Trang til at bedrøve mig med Dig! Hvad! Du svarer mig intet? Jeg har tabt Din Fortrolighed? Hvis saa er, tag Dine Velgierninger tilbage; jeg vil heller frasige mig dem, jeg vil heller gaae i Fængsel, end ikke tage Deel i min Søns mindste Sorg.

Firmin. Min Moder! det er Dem allene, det er Deres Ømhed, som bringer mig til at græde. Jeg har ingen Kummer, det forsikkrer jeg Dem, og . . .

Marcelle. Du kan ikke lyve, Firmin! og det er forgiæves Du prøver derpaa;

betænk,

betænk, at mit Hierte altid taler til Dit, og at disse to Hierter ikke kan bedrage hinanden.

Firmin. Nu vel, min Moder! jeg skal sige Dem alt. (afsides). Jeg maae i det mindste skiule det, som angaaer hende.

Marcelle. Nu da?

Firmin. Nu da . . . Jeg og Agathe ere blevne uenige, det er Aarsagen til min Sorg.

Marcelle. Jeg kommer mig. Det er en Ulykke, som kan afhielpes.

Firmin. Nei, min Moder! det er forbi; jeg skal aldrig, aldrig see hende mere.

Marcelle. Aldrig, betyder i Forelsktes Sprog, et Qvarteer. Siig mig allene, om det er Dig, der har Uret?

Firmin. Ja, min Moder! det er mig allene, der har Uret.

Marcelle. Saa meget desbedre; desto snarere skal I forsones; lad det være min Sorg. Jeg vil strax søge Agathe op, bede hende tilgive Dig, sige, at Du tilbeder hende, afmale hende . . .

Firmin. Hvad siger De, min Moder! De vil . . .

Marcelle. Ja, jeg vil giøre Dig lykkelig igien; vær rolig, jeg indestaaer Dig for Agathe, hun skal nok blive god igien. Troer Du ikke, jeg kiender noget til alle disse smaae Tvistigheder? Jeg har ikke glemt dem endnu; og jeg vil anvende til Din Fordeel al den Erfaring, en gammel Kone altid har i slige Sager. Lad Du kun mig tale til Agathe; det vil fornøie mig at afbetale en Deel af min Gield; Du har bragt mine Sager med Giraut i Rigtighed; jeg vil bringe Dine i Rigtighed med Agathe. Vent mig her; jeg skal ikke nøle. (hun vil gaae, Firmin holder hende tilbage).

Firmin. Bliv, min Moder! bliv; vogt Dem vel for at sige Agathe det mindste, De vilde volde mig den dødeligste Sorg. Agathe elsker mig ikke mere, siden jeg da maae sige Dem det; Agathe foretrækker en Medbeiler for mig; endnu i denne Aften ægter hun ham. Jeg vil aldrig mere see Agathe, jeg ader endog ved at tale om hende; og hvis De

vil

vil gjøre mig en Fornøielse, saa lad os forandre Samtale.

Marcelle. Og Du sagde, at det var Dig, der havde Uret?

Firmin. Ja vist, min Moder! jeg havde Uret i Begyndelsen . . . og siden . . . saa . . . Men for Guds Skyld, lad os ikke mere tale om alt dette; De veed ikke, hvor det piner mig.

Marcelle. Nu vel, min Søn! om Forladelse! om Forladelse! jeg skal ikke sige noget, ikke tale et Ord derom . . . O! min Gud! hvem skulde have troet det om denne lille Agathe, som lod til at elske Dig saa meget, som endnu i Gaar sagde til mig, at dersom Du kunde forandre Dig, vilde hun vist tage sin Død derover? . . . Om Forladelse, endnu engang, bliv ikke vreed, min Ven! bliv ikke vreed, det slap mig ud af Munden; men jeg kan ikke bare mig for at græde, naar jeg tænker paa at denne Troløse . . . Naa, naa, det er forbi; jeg skal ikke tale et Ord mere derom.

Firmin. Forlad mig, min Moder! man maae tale med mig om Dem; for at trøste mig,

mig, maae man sige, at De elsker mig, at De er lykkelig, at Deres Ømhed erstatter mig alt det, jeg taber i Agathes; man maae tale til mig om min Moder — det er det eneste Middel at faae mig til at glemme mine Lidelser.

Marcelle. Stakkels Barn! hvad skulde jeg vel sige Dig, som Du ikke allerede vidste? Gud give, jeg kunde skaffe Dig alt det igien, som Du har tabt! Jeg har endnu ikke opgivet Haabet; og uagtet al Din Modstand, vil jeg strax hen, at opsøge Agathe. Jeg skal vist bringe hende tilbage til Dig. Lad mig kun gaae. (hun søger at komme bort).

Firmin. Nei, min Moder! nei, det taaler jeg aldrig. Desuden er Monsiør Giraut her paa Øieblikket med sin Qvittering; De maae endelig være her for at tage imod den.

Marcelle. Hvad bryder jeg mig om Monsiør Giraut og hans Qvittering, og alt det, som angaaer mig? Det er Din Lykke, som kan giøre mig lykkelig, og jeg gaaer for at prøve . . .

Fir-

Firmin. Der er Monsiør Giraut. Min Moder! for Guds Skyld, tal intet om det, jeg nu har sagt Dem; De vilde bringe mig til Fortvivlelse.

Femte Scene.

Giraut. Marcelle. Firmin.

Giraut. (sagte til Firmin). Jeg holder Ord, som De seer. — God Dag, Madam Marcelle! Deres Søn har udentvivl sagt Dem, at vi ere blevne enige?

Marcelle. Ja, Monsiør Giraut! men han har ikke vildet sige mig, paa hvad Vilkaar de ere blevne det — og jeg tilstaaer, det foruroliger mig.

Giraut. Ei, ei, Madam Marcelle! vær De ganske rolig! For at overbevise Dem om, at jeg aldrig mere skal komme igien i denne Anledning, saa bringer jeg Dem her Deres Bevis. (afsides til Firmin). De seer, hvor fast jeg lider paa Deres Ord!

Firmin. Jeg har aldrig sveget det.

Giraut.

Giraut. Her er det, Madam Marcelle. (han flyer hende det).

Marcelle. Men, jeg beder Dem Monsiør Giraut! forklar mig, paa hvad Vilkaar min Søn har kunnet faae det af Dem?

Giraut. Paa hvad Vilkaar? (han seer paa Firmin).

Firmin. (sagte). Hit paa noget, og skiul det rigtige.

Giraut. Veed De hvad, Madam Marcelle! vi vil ikke bedrage Dem; Deres Søn og jeg fandt paa en Spadseretour en Skat, som vi begge havde lige meget Ret til. Firmin afstaaer mig sin Ret til Skatten; og for at kunne besidde den heel allene, har jeg skiænket ham Deres Giæld.

Marcelle. Alt dette forekommer mig ikke troeligt; og jeg kan ikke ret vel tage imod Beviset, førend jeg bestemt veed . . .

Siette Scene.

Agathe. Thibaut. (De Forrige).

Agathe. God Dag, Madam Marcelle! tag ikke ilde op, at min Fader og jeg kom-

kommer for at bede Deres Søn om hans endelige Erklæring. Den er nødvendig for min Rolighed, og efter den maae jeg bestemme mit Giftermaal. De veed maaskee, hvad der er foregaaet?

Marcelle. Ja, jeg veed det, Jomfrue! jeg veed det; og jeg begriber ikke, hvorvan De, efter at have forraadt ham, efterat have brudt alle Deres Løfter, alle de Eeder, De har giort ham, ikke skammer Dem ved at komme hen til ham selv, for at prale med Deres Ubestandighed, og opsøge Paaskud for at gientage, at De ikke elsker ham mere.

Agathe. At jeg ikke elsker ham mere! o Gud! og det er ham, som har sagt det til mig; det er ham, som har erklæret, at han frasagde sig min Haand, at han ikke skiøttede om mit Hierte; det er ham, som uden Aarsag, uden Anledning, uden at vi har havt noget udstaaende sammen, er kommen af sig selv, og har givet mig mit Løfte tilbage, og har havt det Hierte og den Grumhed, at sige mig, at hans Kiærlighed til mig var forbi. Men jeg har ikke engang troet ham selv, det er første

Gang,

Gang, jeg har tvivlet om det, Firmin har sagt mig. (Firmin vil tale). Ja, Firmin! Du har løiet, det er jeg vis paa, og det maae have været en meget vigtig Grund, som har nødt Dig dertil; det maae være af en ubekiendt Aarsag, som jeg ikke kan udgrunde, at Firmin, den troe Firmin, som altid har elsket mig, og som tilbeder mig mere, end nogensinde før, at han har seet sig nødsaget til at sige, at han fraſagde sig sin Agathe. Det, som kunde overbevise mig derom, hvis mit Hierte ikke sagde mig det, er det, at omendskiøndt han vidste, hvor foragtelig Girauts Kiærlighed var mig, har han dog raadt mig til at ægte ham.

Marcelle. (med Fyrighed). Giraut elsker Dem, og min Søn raader Dem at ægte ham! Ah! min Datter! Dette eene Ord bringer mig paa rette Vei, og jeg skal forklare det altsammen. Jeg skylder Giraut 1000 Rdlr., dem skulde jeg betale i Dag, eller sættes fast. Min Søn har opofret sin Kiæreste for sin Moder; jeg er vis paa, at han, for at redde mig, og faae Qvitteringen for de 1000 Rdlr.,

Rdlr., har afstaaet Dit Hierte, det er jeg vis paa, mit siger mig, at det er saa. Kom, mit Barn! mit kiære Barn! kom i mine Arme. Og! Troer Du, jeg vilde imodtage Din Gave? Min Søn! min kiære Søn! kunde Du troe, at jeg ikke holder mere af Dig, end af mig selv? Monsiør Giraut! der er Deres Qvittering, giør, hvad De vil.

Agathe. (tager Papiret). Hvor jeg er lykkelig! og hvor jeg er ham takskyldig for alt det, han har ladet mig lide! Firmin! fra dette Øieblik af, elsker jeg Dig hundrede Gange mere, end nogensinde før; og tag imod den Eed, som jeg giør Dig her for Monsiør Giraut, at jeg skal tilbede Dig til mit sidste Aandedræt.

Giraut. Alt det er meget prægtigt; men jeg maae have mit Bevis eller Penge.

Agathe. Jeg haaber, jeg skal bringe Alting i Rigtighed. Da Firmin sagde mig med Taarene i Øinene, at han ikke elskede mig mere, saa tænkte jeg nok, at De var med i den afskyelige Hemmelighed; og uden at kunde udgrunde det, kastede jeg mig for Grevindens, min Gudmoders Fødder. Jeg vidste, det var i

Dag

Dag, Forpagtningen skulde gives bort; jeg bad hende om den for mig selv, og fik den.

Giraut. Hvad?

Agathe. Ja, Monsiør Giraut! det er mig, som er Grevindens Forpagterske.

Giraut. Men jeg pinte ikke Madam Marcelle for de tusind Rdlr. af anden Aarsag, end for at give dem til Grevindens Huushovmester, at han skulde skaffe mig Forpagtningen igien.

Agathe. Nu kan han give mig dem, saa afstaaer jeg min Forpagtning. Madam Marcelle kommer ud af det med ham, han bliver ved at være Forpagter, jeg ægter Firmin, og hele Verden er fornøiet.

Thibaut. Nei, hele Verden er ikke fornøiet. Jeg hører paa Jer allesammen, og forundrer mig. Enhver af Jer giør sin Skyldighed. Lykkeligviis kan jeg ogsaa giøre min. See her er 4000 Livres, som jeg havde bestemt for Dig, min Datter! og som en forskrækkelig Ulykke, der hændtes Din Broder, nødte mig til at bringe til ham i Dag. Firmin vidste det. Da jeg gik til Byen, fandt jeg min Søn

underveis; han kom for at lade mig vide, at hans Tyv var greben, og han havde faaet Pengene igien. Jeg bragte dem til Dig, saasnart jeg kunde. See, her er Din Medgift, min Datter! betal ham sit Beviis: behold Din Forpagtning, og lad ham blive straffet for det nedrige Kiøb, han har sluttet med Firmin.

Agathe. Det maae De afgiøre, min Fader! De maae straffe ham; hvad mig angaaer, har jeg ikke noget imod Giraut, og jeg tilgiver ham af mit ganske Hierte, at han har giort min Elsker til den dydigste og elskværdigste af alle Mennesker.

Thibaut. (til Giraut). See, der min Herre! giør sig betalt.

Giraut. (tager Pengene). Det haster ikke saa stærkt; men, siden — Det er mig ret kiært, at det er gaaet saadan af til Alles Fornøielse. Skal jeg tilstaae Sandheden — saa var det en lille Prøve, som jeg vilde sætte disse unge Forlovedes Dyd paa. De er meget vakkre. (han gaaer).

Thibaut. Glem ikke at bringe mig Resten af Pengene, og kommer I, mine Børn! kommer allesammen hiem til mig. Det er, som min Søn just var her, for at være tilstede ved Jeres Bryllup.

Firmin. Ah! Monsiør Thibaut! min kiære Agathe! og De, min gode Moder! jeg føler en Glæde, en Lykke, som langt overgaaer alt det, jeg har liidt.

Marcelle. Vær lykkelig, min Søn! vær lykkelig! Du fortiener det saa vel! Gid Du kunde blive giengieldt for Din Dyd ved en Søn, som ligner Dig.

Ende.

Jeannot og Colin.

Comedie i 3 Acter.

oversat ved Samsøe.

Personerne.

Jeannot, Greve.

Colin, en Borger.

Colette, hans Søster.

Jeannots Moder, Grevinde.

Grevinde, D' Orville.

Durval, Grevindens Hovmester.

Epine, Grevens Tiener.

En Maitre d' Hotel.

(Theatret forestiller en Sahl hos Grevinden.)

Første Act.

Første Scene.

Colin. Colette. Epine.

Epine. Det er neppe Dag endnu hos Grevinden; bie her i Sahlen, jeg skal lade Jer vide, naar J kan see hendes Naade.

Colette. Ville De være saa god at sige hende, at det er to Personer, som hun havde megen Venskab for, da hun endnu boede i Auvergne. Spørger hun efter deres Navn, kan De sige, det er Colin og Colette, hun vil vist erindre sig dem.

Epine. Hr. Colin og Colette, som hun har kiendt i Auvergne; det er godt. (han gaaer).

An-

Anden Scene.

Colin. Colette.

Colette. Hvor Alting er prægtigt her. Jeannot kiender os viſt ikke længere; han er bleven alt for riig til at erindre ſig dem, ſom har kiendt ham fattig.

Colin. Saa maatte han have forandret ſig meget, Søſter! han var ſaa from og god, da vi boede ſammen i vores lille Bye. Det er neppe et Aar ſiden han forlod os; og der behøves mere end et Aar, for at fordærve et godt Hierte.

Colette. Kiærlighed burde have bevaret hans, men han elſker mig ikke mere, det er jeg vis paa. Huſker Du den Maade, hvorpaa han forlod mig, da hans Moder havde ſkikket ham i et Ærende til Auvergne? hvor var han ikke glad over ſin nye Lykke, og over at høre ſine Folk kalde ſig Hr. Greve! han ſagde os Farvel, næſten uden at græde, ſteeg i ſin prægtige Vogn, uden at ſee ſig om efter mig; det var dog neppe, Du kunde holde mig, og mine Øine forfulgte ham — endogſaa, da

jeg

jeg ikke saae ham længere. Han har vist glemt den ulykkelige Colette, min Broder! han tænker ikke mere paa den Eed, vi har giort hverandre, aldrig at høre nogen anden til; han har skrevet denne Eed, jeg har den endnu, og jeg vil give ham den igien; den mister sin hele Værd, naar man ikke læser den mere sammen.

Tredie Scene.

Epine. (De Forrige).

Epine. Grevinden klæder sig paa; hun lader Dem sige, at dersom De vil see hende, maae De have den Uleilighed at bie.

Colin. Vi kan gierne bie. Er Greven, hendes Søn, hiemme?

Epine. Nei, han er gaaet meget tidlig ud.

Colin. Naar kunde vi træffe ham?

Epine. Han er ikke klædt paa endnu. Vil De komme igien Kl. 1, kan De maaskee faae ham i Tale.

Colin. Vi skal sikkert komme.

Co-

Colette. Min Herre! det er vel en meget fornemme Mand, Hr. Greven.

Epine. Tilvisse, Jomfrue! det er min Herre. Uden Stolthed at sige, er han den elskværdigste Herre i Paris. Alle smukke Fruentimmer trættes om ham, og tænker kun paa at behage ham; og jeg er vis paa, at han en af Dagene gior et meget stort Partie.

Colin. Ville De være saa god, at sige os til, naar vi kunde faae hendes Naade i Tale.

Epine. Ja; ret strax.

Fierde Scene.

Colin. Colette.

Colin. Godt Mod, Søster! Du vilde endelig følge med mig til Paris, for selv at forvisse Dig om Jeannots Utroeskab; nu skal vi see ham, og dømme ham; har han holdt op at elske Dig, saa bør Din Foragt for ham bringe Dig til Dig selv, og giøre Dig fornuftig.

Colette. Ah! min Broder! vidste Du, hvormeget det koster, at foragte den, man elsker.

Co-

Colin. Det vil koste mig ligesaa meget, som Dig; mit Venskab for Jeannot er ligesaa levende, som Din Kiærlighed. Jeg kan ikke dølge hans Feil; paa et halv Aars Tid er hans Breve blevne sieldnere og mindre ømme; men han er endnu saa ung, han er paa eengang trukken fra det simple, stille Liv, ind i Verdens og Fornøielsernes Tummel; han har kundet lade sig henrive imod sin Villie; lad os ikke dømme, førend vi har seet ham; jo mere vi elske ham, jo mere behøve vi Beviser, for at holde op at agte ham.

Colette. Det er sandt, det er altid Tids nok, at hade ham.

Colin. Jeg er mere bange for hans Moder, end for ham; hun veed ikke, hvad Forbindelse der er imellem hendes Søn og Dig; og man siger, at hendes umaadelige Rigdom har giort hende forfærdelig stolt.

Colette. Men kan Du begribe, hvordan hun i saa kort Tid kunde blive saa riig? Det er neppe fire Aar siden, Jeannots Moder boede i vores lille Bye. Hun var den Gang en simpel Borgerkone, meget mindre riig,

riig, end vi, saa min Fader ikke engang syntes, at hendes Søn var et godt Partie nok fo mig. Grevinden var den Gang endnu ikke Grevinde; og naar vi vilde besøge hende, lod hun os ikke vente paa sig.

Colin. Hvor tænker Du hen? Colette! hun har giort Lykke; der er ikke noget at svare paa det.

Colette. Men sig mig engang, hvad er det, at giøre Lykke? Hvordan kan Folk, som ikke have noget, komme til at faae noget? tager de da fra dem, som har noget?

Colin. Ikke altid. I Morges traf jeg en fra vor Bye, som har sat sig ned her for længe siden, han fortalte mig, hvordan Jeannots Moder er kommen til sin Rigdom. Du husker nok, at hun maatte tage til Paris i et Ærinde, der fandt hun en meget riig Slægtning, som tog sig af hende, og lod hende nyde godt af sin Formue. Denne Slægtning er nu død for et halvt Aar siden, og har efterladt hende al sin Rigdom.

Colette. Det kunde han gierne ladet være! for han er Skyld i, at jeg har mistet al min.

Colin. Der er hun.

Femte Scene.

(De Forrige). Grevinden.

Grevinden. Jh! god Dag, mine Børn! jeg ventede slet ikke Jeres Besøg. Hvor kommer det sig, at I er i Paris?

Colin. Jeg havde noget at forrette her paa Handelens Vegne, og min Søster havde Lyst til at følges med. Det er kuns paa en meget kort Tid, vi er her; men vi ville dog ikke reise bort, uden at have seet vor gode Ven Jeannot Hr. Greven.

Grevinden. (for sig). Hans gode Ven! den uforskammede! (høit). Jeg troer, min Søn er gaaen ud.

Colin. Ja, det har man sagt os; men vi kan heller ikke have noget imod, at vores første Besøg er for Dem allene.

Grevinden. See! Colin! Du giør mig Complimenter! men sig mig, hvad har Du at forrette her. Jeg kan vel tænke, Du giør Regning paa min Beskyttelse; kan jeg, skal jeg gierne tiene Dig. Og Din gamle Fader, hvorledes befinder han sig?

Colin. Jeg har havt det Uheld at miste ham. Jeg staaer nu for hans Fabriker, og mine Sager gaae saa vel, at jeg ikke er kommen i Deres Huus, uden for at have den Fornøielse, at see Dem.

Grevinden. Desto bedre for Dig, mit Barn! Din Søster seer meget bedrøvet ud. Paris behager hende ikke?

Colette. Nei, jeg haaber snart, at forlade den.

Grevinden. Det giør hun vel i; det er en farlig Bye for hendes Alder. Farvel! Jeg paalægger mig ingen Tvang, for Deres Skyld, jeg maae være allene; en anden Gang kan vi snakke længere sammen. (Colette og Colin hilse hende, hun nikker ad dem med Hovedet.)

Colin. (for sig). Gud give, hendes Søn ikke maae ligne hende.

Siette Scene.

Grevinden. (allene).

Den Vigtighed, Monsiør Colin giver sig, er latterlig. — Hør, er der Nogen.

Syvende Scene.

Grevinden. Epine.

Grevinden. Gaae hen, og spørg til Grevinde Orville, og beed hende, gisre os den Ære, at spise med os; J kan sige, at vi blive allene, for at tale med hverandre. See først efter, om min Søns Hovmester er hiemme.

Epine. Der er han. (han gaaer).

Ottende Scene.

Grevinden. Durval.

Grevinden. Jeg troede, De var gaaen ud, Monsiør Durval!

Dur-

Durval. Jeg vilde ikke' følges med Greven, af Frygt for, at Deres Naade skulde have mig nødig imidlertid.

Grevinden. Jeg behøver altid Deres Raad, det veed De nok; siden jeg betroede Dem min Søns Opdragelse, har jeg, til Lykke for mig, ikke foretaget mig noget, uden at høre Deres Mening.

Durval. Min' Iver og min Hengivenhed, har bødet paa, hvad jeg manglede i Kundskaber.

Grevinden. Jeg har en stor Hemmelighed at betroe Dem; jeg vil gifte Greven bort. De veed, hvor nøie jeg er forbunden med Grevinde d' Orville; det er en ung, smuk Enke, af et af de første Huse i Riget; hun er en Kusine af Ministeren, Grevinden vil af Venskab for mig, og for at bringe sin Formue i Orden, gifte sig med Greven, og bringer ham til Medgift, Løfte om et Regiment. Jeg har i Gaar sluttet dette Ægteskab. De troer dog ikke, at min Søn vil have det mindste derimod.

Dur-

Durval. Jeg frygtede, Deres Naade, at det Ord Giftermaal vilde støde hans altfor levende Smag for Uafhængighed og Adspredelse; men den Fornøielse, at blive Oberst, vil komme ham til at overse det.

Grevinden. Det haaber jeg, Monsiør Durval! Men det er ikke det allene, som staaer mig for Hovedet. Har De hørt noget fra min Advocat?

Durval. Ja, Deres Naade! Deres Proces skal snart tages op til Doms; men han har paalagt mig at igientage Dem, at De har aldeles intet at frygte.

Grevinden. Dette er jeg rolig for, omendskiøndt denne Proces er vigtig, saa har jeg dog ikke vildet tale derom til Grevinde d' Orville, da jeg er saa vis paa at vinde den.

Durval. Jeg kiender Deres Naade igien; Deres forsigtige Venskab veed at spare andre for unyttige Sorger.

Grevinden. Det er mig kiært, at De tænker som jeg. Uden Dem, Monsiør Durval! skulde jeg ikke være vis paa nogen

Ting.

Ting. Der er min Søn; nu vil jeg lade ham vide mine Hensigter.

Niende Scene.

Grevinden. Greven. Durval.

Greven. God Morgen, min Moder! Jeg har kiøbt den deiligste Cabriolet af Verden, og havde jeg havt Penge nok hos mig, havde jeg kunnet faaet den smukkeste Hest i Paris; men de Skarn ville ikke give mig Credit.

Grevinden. Jeg har alvorlige Ting, min Ven! at tale med Dig om.

Greven. (leende). De forskrækker mig, min Moder!

Grevinden. Vilde Du være meget glad ved at blive Oberst?

Greven. Oberst! Det vilde giøre mig fuldkommen lykkelig. Hvilken Fornøielse vilde det ikke være mig, at tage til mit Regiment! at ride og manøvrere, det maae være deiligt! Sommeren tilbringer man i sit Qvarteer, og om Vinteren kommer man tilbage til Paris, for at nyde Hovedstadens Fornøielser; man lader,

lader, som man hviler sig ud, og man fornsier sig bestandig.

Grevinden. Nu vel, Du kiender Grevinde d' Orville; jeg har afgiort Dit Giftermaal med hende. (Greven bliver eftertænksom.) Hun paatager sig at skaffe Dig et Compagnie Dragoner strax, og Løfte om et Regiment, saasnart Du har Alderen. Det er Vilkaarene. Jeg har staaet inde for Dit Samtykke.

Durval. Ah! hvilken Moder har De ikke, Hr. Greve!

Grevinden. Hvad tænker Du paa, min Søn?

Greven. Paa alt det, jeg skylder Dem, min Moder! enhver lykkelig Ting, som hændes mig, er en Velgierning af Dem. — Jeg havde dog ønsket, ikke at gifte mig endnu.

Grevinden. Det er just dette Giftermaal, min Ven! som Du skylder Din Lykke; Fortieneſter betyde intet uden Beskyttelse. I øvrigt har jeg givet mit Ord; alting er i Orden, og jeg har allerede bestilt Dine Brøllupsklæder.

Tiende Scene.

(De Forrige). Epine.

Epine. Grevinde d' Orville takker Deres Naade, hun skal have den Ære, at komme til Middag.

Grevinden. Det er godt. (Epine gaaer).

Ellevte Scene.

Greven. Grevinden. Durval.

Grevinden. Det er for at spise med Dig, og tale om vore Sager: for ikke at forstyrres, vil jeg lade os nægte hiemme — men, det er sandt, jeg glemte at fortælle Dig et Besøg, jeg har havt, og som Du vist ogsaa faaer.

Greven. Af hvem?

Grevinden. Ja, giet.

Greven. Hvordan skulde jeg kunde giette det? Det er vel dog ikke allerede mine Regiments-Officerer.

Grevinden. Nei! "Colin og Colette."

Gre-

Greven. (bevæget). Colette?

Grevinden. Ja, Colin og Colette fra Auvergne; denne lille Colette, som Du fortalte mig saa meget om i Begyndelsen, Du var kommen hertil.

Greven. Er de i Paris?

Grevinden. Jh ja! jeg har seet dem. Hvad skader Dig? bliver Du bedrøvet for det?

Greven. Nei, min Moder! Talte de til Dem om mig?

Grevinden. Meget. De kaldte Dig deres kiære Ven.

Durval. Tør jeg spørge Deres Naade, hvem denne Colin og Colette er?

Grevinden. Colin er en Borgermands Søn, som gik til min Søns Hovmestere, da vi boede i Auvergne. — Men Grevinde d'Orville kommer nok snart, det er Tid, at vi klæde os paa, min Søn! jeg forlader Dig. Vilde De gisre mig en Tieneste, Monsior Durval? Jeg har nogle vigtige Papirer, som min Advocat skulde have; ville De ikke gaae hen med dem til ham, jeg beder om Forladelse, om jeg . . .

Durval. Deres Naade, jeg bliver Dem just Tak skyldig, fordi De vil betiene Dem af mig. (de gaae).

Tolvte Scene.

Greven. (allene).

Colette er her, jeg skal see hende igien. Colette, som jeg har elsket saa høit, ... som elsker mig endnu, det er jeg vis paa. Og i hvilket Øieblik kommer hun tilbage? Jeg vil ikke see hende; jeg vil ikke kunne udholde hendes Bebreidelser; al min Kiærlighed vilde maaskee oplives paa ny, og jeg vilde blive det ulykkeligste af alle Mennesker ... Hvad vilde min Moder sige, min Moder, som jeg skylder alt? jeg vilde bringe hende til at døe af Smerte. Nei Colette! nei! jeg vil ikke see Dig; den Bevægelse, Dit blotte Navn har forvoldet mig, lader mig alt for meget føle, man ikke maae see Dig igien.

Trettende Scene.

Greven. Epine.

Epine. Vil Hr. Greven klædes?

Gre-

Greven. Hør, Epine! har Du seet det unge Menneske, der er kommet med sin Søster i Morges?

Epine. Hvem? Hr. Colin og Jomfrue Colette?

Greven. Du har talt med Dem?

Epine. Ja, Hr. Colin har spurgt mig, naar han kunde see Dem, og jeg har sagt, han skulde komme igien Kl. 1.

Greven. Det har Du giort ilde i. Kommer de igien, Epine, maae Du sige, at jeg ikke . . . O! hvor dette Besøg gior mig urolig og forlegen.

Epine. Hvad skal man svare dem?

Greven. Det er Colin, der har spurgt efter mig? Hun har intet sagt? har hun?

Epine. Hvem? Søsteren?

Greven. Jh ja!

Epine. O nei! hun var saa nedslaget. Hun har bare spurgt mig, om De var en stor Herre? Jeg troer, Herre! at den Pige har i Sinde at bede Dem om Deres Beskyttelse i nogen Ulykke, der er stødt hende til; for — da hun gik ud, svømmede hun i Taare.

Gre-

Greven. Svømmede hun i Taare?

Epine. Ja! det gjorde mig ondt; hun har noget saa fromt, saa behageligt. Greven gjør vel i, at tiene hende, om De kan.

Greven. O Himmel!

Epine. Hvad fattes Dem da, Herre! jeg har aldrig seet Dem i saadan Bevægelse?

Greven. Min stakkels Epine! vidste Du, hvor bange jeg er for at see hende igien?

Epine. Hvem? Jomfrue Colette?... Ak! jeg begynder at komme efter det; det er en gammel Bekiændt, som De ikke mere vil kiændes ved. Nu da Herre! intet er lettere; naar hun kommer igien, vil jeg sige til hende, at De er gaaet ud.

Greven. Nei! det vilde være afskyeligt, at skiule mig. Jeg skal see hende, jeg skal tale med hende; hun vil selv føle, at det er mig umuligt at være min Moder ulydig. Ja, min kiære Epine! jeg har tilbedet Colette, jeg har lovet hende, at ægte hende, men Colette er en simpel Borgerpige, dom da selv, om min Moder nogentid . . .

Epi-

Epine. Deres Frue Moder! hun vilde heller see Dem død, end see Dem kaste Dem hen. Men hør, Herre! jeg troer, der kunde være en Maade at komme ud af det paa. Jeg har en Moral, som altid har hiulpet mig ud af alting. Lad os overlægge Sagen; man staaer aldrig Fare for at handle galt, naar man opfylder sine Pligter. Altsaa gifter De Dem ikke med Jomfrue Colette; thi det var at overtræde det, en Søn skylder sin Moder; men, for heller ikke at giøre Jomfrue Colette Uret, saa lad hende nyde godt af Deres Formue, giv hende et smukt Huus, med eet Ord ...

Greven. Tie, jeg jog Dig paa Døren strax, ifald Du kiændte Colette.

Epine. Jeg siger ikke et Ord mere, Herre! Men naar hun nu kommer, hvad skal jeg saa sige hende?

Greven. Det veed jeg ikke. Kom, og klæd mig paa.

Anden

Anden Act.

Første Scene.

Greven. (allene med Uhret i Haanden).

Nu er Klokken snart 1; Colette vil ikke blive længe borte; hvert Minut forøger min Uvished. Epine!

Anden Scene.

Greven. Epine.

Epine. (inden for). Herre!

Greven. Hun vil snart komme.

Epine. Ja, Herre!

Greven. Jeg vil ikke see hende; jeg er vis paa, det vil gaae mig galt.

Epine. Nu vel, Herre! bliv i Deres Kammer, og lad mig kuns tage imod hende.

Greven. (for sig). At skiule mig, for ikke at see hende! hende, som jeg saa ofte svor at elske, saalænge jeg levede?

Epine. O! vilde man tage sig paa, at holde alt det, man lover, kunde Diævelen ikke holde det ud.

Gre-

Greven. (for sig). Og Colin, den gode Colin, som elskede mig saa høit, som kaldte mig sin Broder, som trykkede mig i sine Arme, da jeg forlod ham. Det er da den uværdige Maade, jeg vil tage imod ham paa.

Epine. Herre!

Greven. Hvad er der?

Epine. Jeg hører nogen; ved Dem, der er de, ved Dem dog.

Greven. Det er for sildig; hvad vil der blive af? (Colin og Colette komme ind).

Tredie Scene.

Greven. Colin. Colette. Epine.

(Colin kommer først ind, Colette følger ham med nedslagne Øine; Greven gaaer hen imod Colin uden at torde see paa Colette).

Greven. Ah! det er Dem, min kiære Colin.

Colin. Ja, det er Colin. Er De ogsaa den, vi søge?

Gre-

Greven. (med nedslagne Øine). Mit Hierte er stedse det samme.

Colin. Det var meget at ønske, men lad den Tiener gaae ud; nu De er bleven en stor Herre, tør vi ikke elske Dem i andres Nærværelse.

Greven. (til Epine). Gaae ud.

Fierde Scene.

Greven. Colin. Colette.

(Der bliver et Øieblikks Taushed).

Greven. (meget forlegen). Min Moder havde glemt i Morges at faae at vide, hvor De boede; det har giort mig meget ondt.

Colin. (seer nøie paa ham). Siden vi vidste, hvor De boede, kunde De være ganske sikker paa, at see os.

Greven. Ah! jeg seer Dem for sielde.

Colette. Gid jeg aldrig havde seet ham. (Der bliver atter en Taushed).

Colin. De kiender nok ikke min Søster mere?

Gre-

Greven. Jeg er det ulykkeligste Menneske, jeg staaer ganske under min Moder, min Lykke er hendes Værk; jeg skylder hende alt, endogsaa at opoffre min Lyksalighed. Had mig ikke — foragt mig ikke. — Dersom De vidste . . .

Colin. Det gior mig ondt for Dem; vil De som jeg, saa vil vi ende en Samtale, som er ubehagelig for os alle. De er bange for at kiende os igien, og vi kiende ikke Dem igien. Farvel! (de gaae).

Greven. Bie — for Guds Skyld.

Colette. (holder Colin tilbage). Broder! han vil tale med Dig.

Greven. Hav Medlidenhed med mig, Colette! overvæld mig ikke med Din Foragt. Jeg føler, jeg har fortient den; Lykken, Ærgierrighed har forblindet mig. Jeg har fornærmet Kiærlighed og Venskab; jeg har ønsket, at forglemme Eder, jeg har villet rive Eder ud af mit Hierte, jeg veed, jeg veed, jeg har ingen Undskyldning. Men, jeg befandt mig i en nye Verden; jeg gav efter for den Strøm, som rev mig med sig, og for den Magt, som min

Moder

Moder havde over mig. Hun tænkte blot paa, at bortrydde Alt det, som kunde gienkalde vor forrige Fattigdom, hun forbød mig at tænke paa Eder.

Colette. Forhen, da Du var fattig, og jeg ikke var saa fattig, saa forbød min Fader mig ogsaa at elske Dig; men Du veed nok, hvordan jeg adlød ham.

Greven. Ah! troe aldrig, at Dit Billede er kommen ud af mit Hierte; saasnart jeg hørte Dit Navn nævne, vaagnede min hele Kiærlighed; Din Nærværelse bringer mig fuldkommen til mig selv. Ved at tale med Dig, ved at see Dig, bliver jeg, som Du har seet mig før; hvert Øiekast Du giver mig, skaffer mig en Dyd igien, som jeg havde mistet; og saasnart Du aabner Din Mund, banker mit Hierte, ligesom naar Du forhen var vreed paa mig, og jeg ventede min Tilgivelse.

Colette. Hvad vover Du at erindre mig om?

Greven. Vor Eed, vor Kiærlighed; denne saa ømme, saa sande Kiærlighed, som brændte hos os fra Barndommen af, uden hvilken

ken vi ikke kunde tænke os nogen Slags Lykke. Erindre Dig, Colette! vore første Aar, huse paa, at de første Ord, vi talte, var Løfte om, at elske hverandre bestandig.

Colette. Ah! hvo af os to har brudt det?

Greven. Det vilde være Dig, Colette! de som Du kunde forlade mig nu, da jeg aldrig har elsket Dig høiere. Vil Du det? Tal? Kunde Du bære det over Dit Sind, at sige: Jeannot! jeg elsker Dig ikke mere?

Colette. Det Ord skal aldrig komme over mine Læber.

Greven. (til Colin). Hun bliver rørt, min Ven! beed for mig. (han kaster sig i Colins Arme).

Colin. (bevæget). Søster! han omfavner mig, saadan som han omfavnede mig i forrige Tider.

Greven. Colette, min Ven! Jeg er Eder endnu værdig; jeg føler det paa mit Hiertes Henrykkelse. Ah! den Gave at elske, giver Himlen os kuns eengang. Jeg har saa ofte længtes efter de rolige Dage, vi tilbragte sam-

sammen. Jeg har rigtig nok prøvet, at der er ingen Lykke, uden i Kiærlighed, og i ubemærket Eensomhed.

Colin. Min Ven! det staaer ganske til Dig, at nyde den endnu. Kom til os igien; Du vil finde Ulykkelige nok, hvor Du kan faae Dine Penge vel udsatte; Du skal giøre vel; vi skal elske Dig; det bliver paa eengang at nyde de Riges og de Fattiges Lykke.

Greven. Gud give, min Moder hørte Dig med den Bevægelse, Du opvækker hos mig: men min Moder har inter andet i Hovedet, end Ærgierrighed, hun er meget ulykkelig; hun tænker aldrig paa, hvad hun har selv, men bestandig paa, hvad andre har. Jeg haaber imidlertid, at bevæge hende, jeg skal vise hende det Ægteskabsløfte, vi giorde os en Fornøielse af at fornye hver Dag. Du maae have det, Colette!

Colette. Jeg har ikke tabt det; men paa nogen Tid torde jeg ikke læse det mere; det kom mig for, som det sagde mig ondt om Dem.

Greven. Min Broder! min Veninde! jeg sværger Dem paa ny ved alt, hvad jeg har kiært,

klært, at jeg skal holde mit Ord. Jeg vil kaste mig for min Moders Fødder, jeg vil erklære hende, at jeg tager min Død, dersom jeg ikke bliver Deres Mand, og at enhver anden Kone...

Femte Scene.

Grevinden. De Forrige.

Grevinden. Min Søn! man kommer med Dine Brudgomsklæder.

Colette. O Himmel!

Greven. Troe for alting ikke...

Colette. De bedrog mig.

Greven. Himlen er mit Vidne...

Grevinden. Hvad fattes Dem da, min Søn! og hvad vil alle disse Hemmeligheder med Jomfrue Colette sige? Dagen for sit Bryllup, tager man ikke mod saadanne Besøgelser. Og han, Monsiør og Jomfruen, De komme her, og overhænge min Søn; han har ikke Stunder at tænke paa Dem; jeg beder Dem, at lade ham være i Roe.

Colin. Ja, Deres Naade! ja, vi skal lade ham være i Roe, det kan De forlade

Dem

Dem paa. Kom, Søster! kom med Din Broder; maatte han erstatte Dig alt! (de gaae.)

Greven. (løber efter dem). Nei, bliv; jeg besværger Dem . . .

Colin. Du fik for meget at rødme over.

Siette Scene.

Greven. Grevinden.

Greven. Min Moder! jeg agter, jeg ærer Dem; men De giennemborer mit Hierte; De fornedrer Dem selv. O! med hvad Ret tør De foragte mine Venner, mine Ligemænd, og Deres! Hvad er Deres Adkomst, min Moder? deres Fødsel er ligesaa god, som min, og deres Hierte er bedre.

Grevinden. Er det Dig, som taler, min Søn! er det ogsaa Dig, der vover . . .

Greven. Ja, min Moder! jeg vover at sige Dem, at Deres Rigdomme er intet, og at jeg afskyer dem, hvis de betage mig min Ret til at raade over mig selv.

Grev-

Grevinden. Jeg forstaaer Dig; det var den Hemmelighed, jeg var bange for at opdage. Hvor Du var ret fød for den ringe Stand, min Ømhed har uddraget Dig fra; Du har hele dens Nedrighed. Du elsker Colette, det er jeg vis paa; Du rødmer ved at sige mig det; men . . .

Greven. Nei, min Moder! nei, jeg rødmer ikke derved. Jeg elsker Colette, jeg giør mig en Ære af at tilstaae det; min Kiærlighed for hende er næsten ligesaa gammel i mit Hierte, som min Ømhed for Dem. Jeg har forgiæves vildet udslukke den; Himlen ske Tak! den Smule Dyd, jeg har tilbage, har vundet Seier over min Hovmod. Jeg har lovet Colette, at ægte hende; jeg skal holde Ord; min Ære, min Lykke beroer derpaa; jeg foredrager Colette, fattig, simpel, og dydig, for alle Deres Damer, hvis Rigdom er deres eeneste Fortrin.

Grevinden. Hvor ere vi? store Gud! Du Colettes Mand! Du . . .

Syvende Scene.

De Forrige. Durval.

Durval. Deres Advocat var i Retten, Deres Naade! og jeg har . . .

Grevinden. Ah! Monsiør Durval! kom, og hielp mig; kom, og hør, hvad han vover at sige mig; han vil ægte denne Colette, som jeg har talt med Dem om; han vil giøre mig ulykkelig, og forhaane mig.

Durval. Hr. Greve! tænk dog paa, hvem De er; tænk paa . . .

Greven. Tænk De selv paa, ikke mere at blande Dem i det, som angaaer mit Hierte; saalænge jeg har lært at kiende Dem, har det aldrig havt noget tilfælles med Dem.

Grevinden. Det gaaer for vidt, Utaknemmelige! Det er da Belønningen for alt det, jeg har giort for Dig. Jeg har ikke levet, uden for Dig, jeg har opofret Alt for Dig; og i det Øieblik, da jeg med Din Lykke skulde blive betalt for saa megen Opofrelse, vil Du forhaane og fornedre mig, bryde Dit eget Løfte, og det, jeg har givet Grevinde d' Orville.

Gre-

Greven. Ah! min Moder! bør jeg bedrage hende? Bør jeg ægte hende, naar jeg elsker en anden? Hun kommer snart, jeg vil tage hende til Dommer; jeg vil tilstaae hende min Kiærlighed for Colette.

Grevinden. Grumme Barn! Det er den første Sorg, Du gior mig, men den er forskrækkelig. Du burde have vant mit Hierte til det. Hør mig, værdiges at høre Din Moder! hun har maaskee dog Ret til at bede Dig. Jeg beder Dig, jeg besværger Dig, tal intet derom til Grevinde d' Orville; jeg vil give Dig Tid til at betænke Dig, om Du vil ægte hende; men skil mig ikke ved den kiæreste, den ømmeste Veninde. Min Søn! jeg venter denne Godhed af Dig. (for sig). Var jeg dog saa lykkelig, at hun ikke kom. —

Ottende Scene.

De Forrige. Epine.

Epine. Frue Grevinde d' Orville.

Niende Scene.

Grevinden. Greven. Durval. Grevinde d' Orville.

Grevinden. (afsides). O Himmel! (høit). Jh, velkommen! vi begyndte at frygte for, at De ikke skulde komme; min Søn vilde løbet hen til Dem.

Orville. Hvor kunde De troe, at jeg ikke skulde holde mit Løfte? Jeg er imidlertid glad, at jeg er kommen saa silde, naar jeg derved kan have giort Greven lidt urolig. —

Greven. Deres Naade ...

Grevinden. Har De spadseret i Dag?

Orville. Nei, jeg kommer hiemme fra.

Grevinden. (halv sagte). Min Søn har været i Thuilliererne den hele Formiddag, da han haabede at finde Dem der.

Greven. Jeg er for oprigtig til ...

Grevinden. Jeg haaber, vi skal snart spise, Hr. Durval! vil De være saa god at sige, at der rettes an? (Durval gaaer).

Ti-

Tiende Scene.

De Forrige uden Durval.

Grevinden. (til Grevinde Orville). De bliver allene med os i Dag.

Orville. Jeg vil blive mindre allene her, end noget andet Sted. Vidste De, hvor træt jeg er af den store Verden, hvor man stedse løber efter Fornøielse, uden nogensinde at finde Lykke!

Greven. Og, hvordan skulde man finde den, naar man ikke lader sig lede af sit Hierte?

Orville. De har Ret, Hr. Greve; men hvad fattes Dem i Dag? De seer saa urolig ud.

Grevinden. De forlade ham; han er ganske indtagen af Erkiændtlighed, og Lyst til at behage Dem.

Orville. Den sikkreste Maade at behage paa, er at vide at elske.

Greven. Det lærer sig snart, og den første Lærdom glemmes aldrig.

Grev-

Grevinden. (til Grevinde d'Orville). Det sagde han mig, første Gang, han saae Dem.

Ellevte Scene.

De samme. Huushovmesteren.

Huushovmesteren. Der er anrettet, Deres Naade!

Grevinden. Lad os da sætte os til Bords; jeg har meget at tale med Dem om.

Tredie Act.

Første Scene.

Grevinde d' Orville. Durval.

Orville. Hvad er det for en Procurator, Monsiør Durval! som spørger efter Grevinden og hendes Søn? har hun Proces?

Durval. Nei, Deres Naade! det er en meget ubetydelig Ting, den siger aldeles intet.

intet. De kan være vis paa, at Grevinden for nærværende Tid ikke tænker paa andet, end den Fornøielse, at have Dem til Datter.

Orville. Jeg haaber, at denne Forening skal gjøre mig lykkelig. Imidlertid er jeg slet ikke fornøiet med Greven. Jeg har altid seet ham saa munter før, nu er han saa alvorlig, saa det er forfærdeligt. Det lader, som han tager mig imod sin Villie. Jeg forsikkrer Dem, at, dersom jeg ikke var saa god en Veninde af hans Moder, tog jeg mit Ord tilbage igien.

Durval. Man maae tilgive hans Alder en Frygtsomhed, som De tager for Kulde. Hans Ærbødighed for Dem holder hans Følelser tilbage; han tør endnu ikke sige Dem, at han elsker Dem, og han forvildes af den Fornøielse, at tænke det.

Orville. Jeg er meget bange for, Hr. Durval! at De behøver al Deres Forstand, for at forsvare ham.

Anden Scene.

De Forrige. Grevinden. Greven.

Greven. Nei, min Moder! nei, jeg kan ikke tie.

Grevinden. Bie dog, min Søn! Alting er ikke tabt endnu.

Greven. Det vilde det være, naar jeg var nedrig nok til at skiule vores Ulykke. (til Orville.) Min Moder havde en Proces, hvorpaa vores hele Formue beroede, der er gaaet Dom i den, vi har tabt den.

Durval. Ah! Gud!

Orville. Hvad! Deres hele Formue?

Greven. Vi har slet intet tilbage, uden Gield.

Grevinden. Ulykken er ikke saa stor, som han siger. Naar De, som en Veninde af os, vil forskaffe os Deres Families Understøttelse, er det muligt . . .

Orville. De kan være vis paa, at jeg tager levende Deel i det, som angaaer Dem. Men en Proces er ingen Gunst-Sag; ingen er mægtig nok, til at byde over Lovene. Desuden,

uden, i min Alder, og i min Forfatning, kunde jeg ikke vel tage mig af Greven, uden at man vilde forklare det . . .

Grevinden. Venskab og de Forbindelser, vi staae i med hverandre, ere vigtige Grunde nok til at . . .

Orville. Af mit ganske Hierte vilde jeg være Dem til Tieneste; men med vore Forbindelser seer det i det mindste langt ud. Jeg vil ikke beklage mig over den Hemmelighed, De har giort mig af det; jeg seer med Bedrøvelse, at jeg ikke kan være Dem til nogen Nytte, og at De i saa ulykkeligt et Øieblik behøver Eensomhed.

Tredie Scene.

De Forrige. uden Grevinde d' Orville.

Grevinden. Er det hende? Hun, som endnu i Gaar tilsvor mig et evigt Venskab, som vilde forlade Alt, for at leve med mig, for at blive min Datter! Ah! Hr. Durval! kan det ikke forbittre Dem?

Durval. Men, miister De da Deres hele Formue ved denne Proces?

Grev-

Grevinden. Desværre! denne Arv var alt det, jeg havde. Jeg frygter ikke for, at aabne Dem mit Hierte; De er den eneste Ven, jeg har tilbage.

Durval. (for sig.) Den Proces ødelægger mig ogsaa.

Grevinden. Giv mig et Raad.

Durval. Det er ikke godt at finde, naar der ingen Redning mere er. Desuden er jeg ligesaavel at beklage, som De; jeg kan ikke længere giøre Regning paa de Løfter, De har giort mig; jeg har spildt min Tid i Deres Huus.

Greven. Skynd Dem da derfra, min Herre! siden vores Formue var det eneste Baand, som bandt Dem til os.

Durval. Men . . .

Greven. De behøver ikke at giøre Undskyldninger, vi er ikke engang den Umage værd, at De skulde skiule Dem for os. (Durval gaaer.)

Fierde Scene.

Greven. Grevinden.

Greven. Nu, min Moder! det er de Venner, De gjorde Regning paa! De seer...

Femte Scene.

Greven. Grevinden. Epine.

Epine. Min Hr. Greve! De undskylder mig, at jeg tager mig den Frihed at spørge Dem, om det er sandt, hvad man siger?

Greven. Hvad for noget?

Epine. Deres Proces, min Herre! man forsikkrer, at den er tabt, og at Hr. Greven er ødelagt.

Greven. Det er alt for sandt; gaae fra os.

Epine. (for sig.) Det er just det, jeg vil. (høit.) Men, min Herre!...

Greven. Nu...

Epine. Hr. Greven beholder maaskee ingen Tiener længere; og jeg veed et Huus, jeg kunde komme i; ifald De vilde have den God-

Godhed at betale mig, og lade mig gaae, vilde jeg være Dem meget forbunden.

Greven. Epine! han skal blive betalt i Aften, og saa kan han gaae, hvor han vil; gaae ud.

Epine. O! jeg tvivler slet ikke, min Herre! men . . .

Greven. Men — saalænge er jeg hans Herre; gaae, lad mig ikke sige ham det tiere.

Epine. (i det han gaaer.) Han maae dog have Penge endnu, han er saa frisk.

Siette Scene.

Greven. Grevinden.

Greven. Godt Mod, min Moder! denne Nederdrægtighed hos dem, som De troede Deres Venner, bør trøste Dem. Siden de ikke elskede andet, end Deres Rigdom, saa er det dem, som har tabt; og vi vinde derved den Lykke, at leve for os selv. Imidlertid maae vi ikke forsømme de Hielpemidler, vi har tilbage. De har andre Venner; Darmont har altid forekommet mig, at være Dem virkelig hengiven.

Grev-

Grevinden. Ja, min Søn! jeg har været saa lykkelig, at giøre ham store Tieneſter. Jeg vil ſætte hans Erkiendtlighed paa Prøve. (hun gaaer.)

Syvende Scene.

Greven. (allene.)

Og jeg, jeg flyer til Colin; det er ham, jeg vil ſkylde alt. — Men Colette, Colette! ſom troer, at jeg har bedraget hende; hun gik bort, uden at ville høre mig; maae hun ikke troe, at det er Armod, ſom fører mig tilbage for hendes Fødder? denne Tvivl er ſkrækkelig, og holder mig tilbage imod min Villie. Hvor jeg er ulykkelig! jeg tør ikke ſige hende oftere, at jeg elſker hende. — O Gud! der er Colin; tør jeg tale til ham?

Ottende Scene.

Greven. Colin.

Colin. (med et Papiir i Haanden.) De giorde ikke Regning paa at ſee mig tiere; bliv ikke bange; det er for ſidſte Gang. Jeg kommer

mer ikke for at forstyrre Deres Bryllupsfærd, heller ikke for at bebreide Dem, at De er riig og lykkelig. Jeg vilde selv give Dem dette Løfte tilbage, som min Søster har været saa svag, at tage imod; jeg vilde med min egen Haand løse alle de Baand, som binde os til hverandre; De er frie, og De vil blive lykkelig; jeg har saa lidt Agtelse for Dem, at jeg er vis paa, De er det.

Greven. (for sig.) Jeg har fortient det, han siger.

Colin. De frygter for at rødme ved at tage imod dette Papiir? De rødmede dog ikke, da De med Redelighedes og Ømheds Mine, her, paa dette Sted, bad os om Forladelse; De talte med min Søster om Ægteskab og Kiærlighed, imedens De havde afgiort Alting, for at ægte en anden i Morgen. Gaae! Et Menneske, som er i Stand til saa uværdigt et Bedragerie, bør have den Forfængelighed, ikke at blive bevæget ved noget; see kuns paa mig, det er mig, som maae rødme.

Greven. (efter en Pause.) Ja, De har Ret. Jeg har kundet skiule Dem et Ægte-

skab

skab — som der ikke var blevet noget af, det er billigt, at jeg bliver straffet derfor. (han tager Løftet.) Giv mig mit Løfte igien, det er det eeneste, jeg har tilbage, det gior mig ondt, men jeg maae af med det. (han river det i Stykker.) Gaae, forlad en Ulykkelig, som kuns fortiener Deres Foragt; men skynd Dem, at forlade ham; vidste De, hvormeget han er at beklage, maaskee . . .

Colin. De, at beklage? Og alting gaaer Dem efter Ønske; De ægter, siger man, en Dame af Stand, der ved sin Indflydelse bringer Dem til Verens høieste Spidse; De besidder umaadelige Rigdomme; Deres Moder tilbeder Dem; alle de, som er om Dem, ere beskiftigede med at behage Dem; der er intet, som kan forstyrre saa megen Lykke. Blot Erindringen om en Ven, og en Kiæreste, som De har bedraget, kunde forstyrre Dem i Deres Fornøielse, men De skal aldrig høre tale om dem, og imellem de Mennesker, som De herefter kommer, glemmer man let dem, man har giort ulykkelige.

Gre-

Greven. Det gaaer for vidt, Colin! hav Agtelse for min Ulykke, viid . . .

Niende Scene.

De Forrige. Colette.

Colette. (kommer løbende.) Ah! min Broder, de har intet af alt, hvad de eiede; Du vidste det ikke, og jeg skyndte mig, for at forhindre, at Du ikke skulde spotte dem i deres Ulykke.

Colin. Hvad, min Søster! forklar Dig?

Colette. Deres Ulykke er alt bekiendt; en Proces har skilt dem ved alle deres Rigdomme; de ere bragte til den yderligste Armod.

Greven. Ja, og jeg bryder mig ikke om alt det, jeg har mistet; min største Ulykke, og den, som rører mig meest, er, at I troe mig skyldig, og jeg vinder alt for meget ved at være uskyldig i Eders Øine til, at jeg torde retfærdiggiøre mig.

Colette. Retfærdiggiøre Dem! troe mig, spar den Umage; man bedrager kuns

een-

eengang den, som ikke fortiente at bedrages. Men De er ulykkelig, jeg vil bede min Broder at hielpe Dem. Ja, min Broder! han har ingen fortørnet, uden mig; det er Kiærlighed, han har fornærmet, Venskab bør ikke vide det. Du vilde være hundrede Gange mere straffskyldig, end han, dersom Du forlod ham; jeg beholdt dog min Broder, hvad beholdt han? hans Huus er alt forladt; hele Verden flyer ham. Min Broder! vær Du hans Tilflugt, red Du ham af Ulykken, og mit Hierte skal betale Dig for Dine Velgierninger, ved at forøge min Ømhed for Dig med al den, jeg havde for ham.

Greven. Colette! Du sønderriver og opflammer mit Hierte, og nei, jeg har ikke bedraget Dig; fra det første Øieblik af, jeg saae Dig, havde jeg besluttet, at bryde det Ægteskab. Dersom jeg skiulede det, var det, for ikke at synes saa strafværdig, for ikke at bedrøve Eder.

Colette. Havde De nogensinde elsket, havde De vidst, at den forskrækkeligste Efter-

retning ikke nær bedrøver saa meget, som den mindste Mangel af Tillid.

Greven. Nu vel, Colette! bestem min Skiebne. Jeg er saa ulykkelig, jeg kan blive. Uden Hielp, forladt af hele Verden, har jeg ingen Tilflugt, uden Dig allene. Giv mig Dit Hierte igien, jeg tager imod Dine Velgierninger; men agter Du mig ikke, elsker Du mig ikke mere, saa har Du mistet den Ret, at være mig til Tieneste; saa vil jeg ikke skylde Dig noget.

Colette. Hvad . . . De vil . . .

Greven. Jeg vil døe, eller være elsket af Dig. Denne Villie er mig ikke nye.

Colette. (efter nogen Taushed.) Broder! forlade vi ham, er der — ingen, som vil hielpe ham.

Greven. Ingen Medlidenhed, Colette! den Følelse er afskyelig, naar den kommer i Stedet for Kiærlighed. Had mig, eller tilgiv mig, som Du tilgav mig fordum.

Colette, (seer paa ham.) Ah! hvor Ulykke klæder Dig godt! siden Du er bleven ulyk-

ulykkelig, ligner Du meget mere den Jeannot, som jeg elskede saa høit.

Greven. Jeg har aldrig hørt op, at være den samme; det staaer mit Hierte Dig inde for; det er mit Vidne, det kan ikke lyve for Dig.

Colette. Var jeg vis paa . . .

Tiende Scene.

Colin. Colette. Greven. Grevinden.

Grevinden. Alting er forbi, min Søn! Jeg kommer fra den Utaknemmelige, som skylder mig Alt; han vilde ikke engang tage imod mig. Hvad vil der blive af? Jeg har intet mere tilbage paa Jorden.

Colin. Ah! hvorfor glemmer De, at De har Colin tilbage? Min Søster og jeg har i Dag følt en langt stærkere Smerte, end den, som nedtrykker Dem. De mister kuns Deres Formue, vi frygtede for, at have mistet vore Venner. Det er Dem, som skal bevise

os, at vi har taget feil; det er Dem, som skal trøste os, ved at tage imod alt, hvad vi eie.

Greven. Det var jeg vis paa, Colin! Ja, min Moder! det er Deres Ven, Deres Velgiører; det er ham, som mit Hierte betroer Dem til; hvad mig angaaer, saa er det mig umuligt at dele den Lykke, som hans Venskab lover Dem.

Grevinden. Hvad hører jeg, min Søn? Du vil forlade mig?

Greven. (viser paa Colette.) Hun elsker mig ikke mere; hun troer, at jeg har bedraget hende.

Grevinden. Du, Colette! og det var for Dig allene, han vovede at være mig ulydig, det var for Dig . . .

Colette. Tal ikke ud, det er ham, jeg vil troe. Ja, jeg er vis paa Dit Hierte, og jeg giver Dig ikke mit igien; jeg har aldrig kunnet tage det fra Dig. Din Colette er dog meget lykkeligere, end Du, siden det dog er hende, der skal giøre Din Lykke.

Gre-

Greven. (falder for hendes Fødder, og vender sig mod Colin.) Og Du, er Du min Broder?

Colin. (omfavner ham.) For længe siden. (til Grevinden.) Vi vare bestemte til kuns at udgiøre en Familie; tillad, at Deres Søn ægter min Søster, og at han faaer min hele Formue til Medgift.

Grevinden. Ah! Colin, hvilken Hevn! hvormeget er Du ikke over mig?

Colin. De bedrager Dem, det er jo Dem, som er ulykkelig.

Greven. Ah! min Moder! sig dog snart, at De giver mig til Colette.

Grevinden. Ah! mine Børn! det er mig, som giver mig til Eder. Men, hvordan skal jeg nogensinde kunne giøre det godt.

Colette. Ah! min Moder! vidste De, hvormeget jeg skylder Dem, for den Fornøielse at kalde Dem Moder!

Colin. Her har jeg noget til at tilfredsstille Deres Creditorer med. Vi vil give Din Moder, min kiære Jeannot! hvad Du eier i Auvergne; Din Kones Medgift skal blive staaende i min Handel, som jeg ikke vil holde uden for Jer to. (til Grevinden.) Er De fornøiet med mit Forslag?

Grevinden. Jeg vil komme til at skylde Dem mere, end De troer, Colin! De har lært mig, at der er ingen Lykke i Forfængelighed, og at Dyden allene er den Ulykkeliges Tilflugt.

Ende.

Tvillingerne fra Bergamo.

Comedie i 1 Act.

oversat ved Samsøe.

Personerne.

Harlequin, den ældre.

Harlequin, den yngre.

Rosette.

Nerine.

Første Scene.

Harlequin, den ældre. Nerine.

Nerine. Jeg skal forfølge Dig overalt.

Harlequin. Som Du behager; Gaden er breed.

Nerine. Jeg skal nok faae at vide, hvad Du tager Dig for, og hvor Du har Din Gang.

Harlequin. Du skal ikke faae det at vide; jeg skal blive her uden at tage mig noget for.

Nerine. Men sig mig dog engang...

Harlequin. Hvad for noget?

Nerine. Du er dog vis paa, at jeg elsker Dig.

Harlequin. Ja.

Nerine. Og Du — elsker Du mig?

Harlequin. Nei.

Ne-

Nerine. (i Vrede.) Og tænker Du, Du troløse . . .

Harlequin. Et Øieblik, Jomfrue Nerine! Er De i Stand til at høre mig et Minut med koldt Blod?

Nerine. Ja, Ja, tal! tal! jeg hører Dig; jeg gad dog vidst, hvordan Du kunde undskylde denne Ligegyldighed, denne Kulde, som gior mig saa ulykkelig, hvordan Du vilde faae mig til at troe — men, tal dog, jeg hører Dig rolig.

Harlequin. Det seer jeg; men Din Rolighed gior mig bange.

Nerine. Nu vel! forklar Dig, retfærdiggior Dig; tal dog.

Harlequin. Vær billig, Jomfrue Nerine! De veed dog nok, at jeg aldrig, saalænge jeg har levet, har talt til Dem om Kiærlighed; desuden . . .

Nerine. (med Heftighed.) Du har aldrig talt til mig derom, Dit Skarn? Du har aldrig talt til mig derom? husker Du de første Tider, Du kom i vores Huus? Hvordan Du stoi afsted for mig ved alle Leiligheder? hvor-

hvordan Du hialp mig at gisre alt det, jeg skulde gisre! Du nærmede Dig aldrig til mig, uden med denne yndige, ømme Mine, som Du saa godt veed at paatage Dig, Dit Skarn! og det kalder Du ikke Kiærlighed! Sig hellere, at jeg har holdt op at behage Dig; sig mig reent ud, at en Lykkeligere end jeg, har rovet mig Dit Hierte. Men bild Dig ikke ind, at man ustraffet tager det fra mig, som hører mig til; nei, Forræder, nei, Troelsse; jeg skal hævne mig, det kan Du være vis paa; jeg skal straffe Dig for Din Foragt, og siden den ømmeste Kiærlighed ikke har giort Dig til andet, end til en Utaknemmelig, saa vil jeg fortiene Din Ligegyldighed, ved at gisre mig Umage for at hade Dig, ligesom jeg giorde mig Umage for at elske Dig.

Harlequin. Vil Du altid høre mig saadan, forstaaer Du mig aldrig.

Nerine. Tal da! forsvar Dig; nyt dette Øieblikks Rolighed.

Harlequin. De veed, Jomfrue Nerine! at det er sex Maaneder siden, jeg kom i Deres Herres Tieneste.

Ne-

Nerine. Videre, videre.

Harlequin. Da jeg kom der i Huset, giorde jeg mig Umage for at vinde Alles Venskab; De var høfligere imod mig, end nogen anden; jeg var ogsaa artigere imod Dem. Lidt efter lidt, blev Deres Høflighed til Kiærlighed; det er ikke min Skyld; De spurgde ikke mig til Raads; havde De giort det, vilde jeg have sagt Dem: Jomfrue Nerine! jeg fortiener ikke, at være elsket af Dem; jeg er lovet bort.

Nerine. Hvordan! Hvad vil Du sige? og Du troer . . .

Harlequin. Lad os blive ved, at tale rolig sammen. Ja, Jomfrue! jeg elsker en anden; jeg elskede hende, førend jeg kiendte Dem; havde det ikke været, maaskee havde De faaet Fortrinet; De seer, jeg er altid høflig, bliv De fornuftig, Jomfrue Nerine! Og — jeg har jo aldrig giort Dem noget ondt, hvorfor elsker De mig da?

Nerine. (yderlig rasende.) Nu vel! siden Du endelig vil have det, saa kan Du da ogsaa giøre Regning paa det uudslukkeligste Had. Fra i Dag af, forbyder jeg Dig at tale

til

til mig, at see paa mig, at være nogensinde paa det Sted, hvor jeg er. Du Troeløse! jeg skal vise Dig, at Du ikke fortiente en Kone, som mig; og bild Dig ikke ind, at Du med Din nye Kiæreste skal lee, og gisre Nar af min Sorg. Nei, nei, jeg skal vide at hævne mig. Jeg skal opdage hende, jeg skal forfølge Eder begge to; jeg skal gisre baade Dig og hende skinsyge, jeg skal sætte Splid imellem Eder, jeg skal gisre Eder ulykkelige, den ene ved den anden; jeg skal gisre Eders Ægteskab til et Helvede; og at pine Dig, det skal være min eeneste Attraa og Glæde i Livet. (hun gaaer.)

Anden Scene.

Harlequin, den ældre. (allene.)

Denne Pige har en Maade at være bevæget paa, som jeg ikke kan vænne mig til; jeg ryster som et Æspeløv, hver Gang hun taler til mig om Kiærlighed! O! da er Rosette ganske anderledes! Naar jeg er hos hende, ryster jeg ikke for andet, end for ikke at be-

hage

hage hende nok: Gud skee Lov! i Morgen skal jeg giftes med hende, skulde jeg ikke det, kom jeg mig aldrig af denne Skræk! Men der er hun. (Rosette kommer ud af sit Huus med en Portrait-Æske i Haanden.)

Tredie Scene.

Harlequin, den ældre. Rosette.

Rosette. God Dag, min Ven! jeg har længtes efter Dig; det har aldrig været mig saa kiedsommeligt, som i Dag; det er uden Tvivl, fordi jeg skal giftes med Dig i Morgen, og fordi Dagen før en god Dag altid er saa lang.

Harlequin. Det gaaer mig ligesom Dig, min bedste Pige, det hielper ikke, jeg hører hvert Minut efter Klokken, den slaaer aldrig, uden hver Time, og naar vi er sammen, slaaer den løierlige Ting Timeslag hvert Minut.

Rosette. Jeg haaber, at vores Ægteskab ikke skal bringe Klokken i Orden.

Harlequin. Hvad har Du der, lad mig see, viis mig det snart, jeg er saa nysgierrig, hvem skal have det? Ro-

Rosette. Det skal Du, det er mig.

Harlequin. (seer paa Portraitet.) Hvad! Ja, det er Dig; der er Du. (viser paa Portraitet.) Der er Du. (viser paa Rosette.) Her er Du. (viser paa sit Hierte.) Du er overalt; det er ingen Under, at jeg seer Dig overalt.

Rosette. Bedste! jeg har for længe siden givet Dig mit Hierte; i Dag faaer Du mit Portrait, og i Morgen skal jeg være Din Kone.

Harlequin. (seer paa Portraitet.) Hvor det er smukt! En Maler har giort det, min Bedste! Det giør mig ondt; han er vist forelsket i Dig; thi man maae dog see paa den, man maler. O! det er rigtig Dig. (han kysser det.) Jo mere jeg holder af det, jo mere har jeg Lyst at holde af Dig. Men nei, jeg skal giftes med Dig i Morgen; jeg har aldrig stiaalet fra nogen, jeg vil ikke begynde med mig selv. (vil stikke Portraitet i Lommen.)

Rosette. Lad mig faae det igien, min Bedste! Maleren har bedet mig, at han maatte rette noget paa det endnu; det er et Øieblikks

Sag,

Sag, vil Du gaae med, kan Du tage det med Dig strax.

Harlequin. (giver hende Portraitet.) Nei, jeg maae gaae, min Herre venter paa mig, at jeg skal komme med Nøglerne. Vi har hvt en Strid sammen; han har nægtet mig Tilladelse at gifte mig; jeg sagde ham, at han kunde see sig om en anden Tiener. Han blev vreed, og jog mig paa Døren, uden at ville betale mig.

Rosette. Bryd Dig ikke om det, jeg er riig nok, og i Morgen giver jeg Dig min Haand, og min Formue. Gaae nu hen, og gior det af med ham, og kom saa, og hent Portraitet, inden det bliver alt for silde.

Harlequin. Jeg skal sikkert komme. Det som gior mig meest ondt ved min Herres Vrede, er, at jeg giorde Regning paa, at faae min Tvillingbroder, som er i Italien, i mit Sted; jeg har skrevet ham til i den Anledning, at han skulde komme til mig, saasnart han kunde. Han kommer en af Dagene. Nu veed jeg ikke, hvor jeg skal faae en Plads til ham.

Rosette. Vi vil sørge for ham; bryd Dig ikke om det.

Harlequin. O! jeg er vis paa, at Du vil komme til at lide min Broder. Han er ret indtagende; altid glad, altid i godt Humør; og desuden ligne vi hinanden saa fuldkommen, at det er meget vanskeligt at kiende os fra hverandre. Naar jeg betænker mig ret, er det mig kiært, at han ikke er kommmen endnu; Du kunde meget gierne, uden at tænke paa det, have giftet Dig med ham, istedet for med mig.

Rosette. Nei, min Ven! den, som man elsker, har ingen Tvillingbroder. Men Du forglemmer, at Din Herre venter paa Dig.

Harlequin. Ja, det er ogsaa sandt; han bier efter mig; jeg maae afsted; Farvel, bedste Pige! lad Maleren skynde sig lidt. (han gaaer.)

Rosette. Ja. Farvel!

Harlequin. (kommer tilbage.) Bedste Pige! glem ikke, at det i Dag er Dagen for i Morgen.

Rosette. Vær Du kuns rolig, og gaae.

Harlequin. O! jeg gaaer da; Farvel! (han kommer igien). Bedste Pige! Du veed ikke, jeg er saa grumme bange for at døe inden i Morgen; og døde jeg, blev der ikke noget af Brylluppet.

Rosette. Døer Du, lover jeg Dig ogsaa at døe; er Du nu fornøiet?

Harlequin. O! det var for meget; naar jeg bare kunde see Dig sørge for mig, var jeg fornøiet.

Rosette. Men vil Du ikke gaae?

Harlequin. Jeg er gaaet; Farvel, bedste Rosette! (han kysser hendes Haand, tager sin Hat af for Portraitet, og siger: Farvel, min gode Ven!)

Fierde Scene.

Rosette. (allene.)

Hvor han elsker mig! hvor jeg er lykkelig! Gid jeg nu snart havde Portraitet færdigt; og siden han for min Skyld miſter alt, hvad han skulde have af sin Herre, vil jeg lægge alle de Penge, jeg har tilovers i Cassen. Den største Fornøielse, man har af Kiærlighed,

hed, er, at give til den, man elsker. (Rosette gaaer, og bag Scenen hører man den yngre Harlequin synge, han kommer frem med en Citar paa Ryggen.)

Femte Scene.

Harlequin, den yngre. (allene.) Synger:

Altid fornøiet, altid glad,
Jeg trodse kan ublide Lykke,
At den desmindre mig skal trykke;
Jeg synger, og jeg leer derad.
Tit Livet vel lidt møisomt falder;
Jeg har min Byrde, saa har hver;
Min Munterhed mit Held jeg kalder.
Min hele Skat min Frihed er.

Et kummerfuldt besværligt Aar,
Een Times Glæde kan erstatte.
Naar jeg ved Maalet Foden satte,
Jeg Veien flux af Tanke slaaer;
Mig gaaer det saare lidt til Hierte,
At Lykken er omskiftelig;
Thi Arbeid, Hvile, Fryd, og Smerte;
Alt skal velkommet være mig.

Det hielper ikke, jeg synger, jeg kan dog ikke glemme, at jeg er færdig at døe af Sult. Min Broder maae dog ret være en Nar; han skriver mig til, at jeg skal komme til ham i Paris, og glemmer at give mig sin Addresse. Jeg har spurgt over hundrede Mennesker ad, hvor Tieneren Monsiør Harlequin boer; de svare mig alle med en høi Latter. Man leer gierne her til Lands. Jeg skulde selv lee med, naar jeg havde faaet noget at spise. Man siger nok, at man kan vænne sig til alting; men nu er det tre Dage siden, jeg fik noget, og jeg kan dog ikke vænne mig til det. Men friskt Mod, maaskee kan jeg giøre Lykke her; jeg vil vise mig, som Italiener; jeg kan spille Citar, det er altid noget, man kan komme frem ved. Desuden har jeg hørt sige, at man i Frankerig altid foretrækker en maadelig Person, naar han kuns er fremmed, for den meest fortiente, naar han ikke er andet end en Indfød; jeg er fremmed, jeg vil altsaa giøre Lykke. Imidlertid maae jeg dog see, jeg faaer fat paa min Broder. Der falder mig noget ind: Jeg vil banke paa alle de Døre, jeg seer; tilsidst

maae

maae jeg dog finde min Broders. Nu vil jeg begynde paa denne. (han banker paa Rosettes Dør; Rosette kommer bag ved ham.)

Siette Scene.

Rosette. Harlequin, den yngre.

Rosette. Bank ikke saa stærkt, holdt; see der er mit Portrait, nu er det færdigt. (hun giver ham Cassen.) Jeg har ikke Tid til at snakke med Dig, det er saa sildt, jeg maae ind. I Morgen Kl. 8 venter jeg Dig; Vielsen skal staae Kl. 9; Farvel, min Ven! tænk imidlertid paa Din Rosette. (hun gaaer ind, Harlequin staaer forbauset med Cassen i Haanden.)

Syvende Scene.

Harlequin, den yngre. (allene.)

Man har nok sagt mig, at Pigerne i Paris ere forekommende, men jeg havde paa min Ære dog aldrig troet, at det gik saa vidt. (han seer paa Portraitet.) Hun er smuk, Jomfrue Rosette! Men den er saa tung, denne

denne Casse. — (han aabner den.) Louisdorer! Hun er gavmild, Jomfrue Rosette! Lykken lod mig ikke bie længe i dette Land. Neppe er jeg kommen, førend jeg finder en smuk Pige, og Penge. (han tæller Pengene.) En, to, tre, fem. — Jo mere jeg tænker paa hende, jo elskværdigere synes mig hun er; syv, ni, ti. — O! mit Hierte hører bestandig Jomfrue Rosette til. (her kommer Nerine ind, og lister sig bag ved Harlequin, da hun hører ham tale; efter at han har kommet Pengene i Cassen, taler han til Portraitet.)

Ottende Scene.

Harlequin, den yngre. Nerine.

Harlequin. Ja, deilige Rosette! af mit ganske Hierte skal jeg ægte Dig i Morgen; jeg skal elske Dig, det er endnu mere; Du veed at indtage en saadan, at jeg aldrig — (Nerine river ham rasende Æsken ud af Haanden.)

Nerine. Endelig kiender jeg Dig, Uhyre!

Har-

Harlequin. Saa!

Nerine. Jeg kiender min Rival. Det er altsaa Rosette, Du foretrækker mig? Det er Rosette, Du ægter i Morgen?

Harlequin. (for sig.) Ah! man veed alt, jeg skal giftes. høit.) Ja, Jomfrue! men har hun derfor Ret at tage fra mig, hvad der hører mig til?

Nerine. Hvad der hører Dig til? Dit Skarn! — Jeg veed ikke, hvorfor jeg ikke river Øinene ud paa Dig. Du Trolsse! det, der hørde Dig til, var Nerines Hierte, som tilbad Dig, som ikke elskede nogen, uden Dig, hvis Lykke beroede paa Dig allene. Utaknemmelige! Du foragter det, bryder Dig hverken om min Kiærlighed, eller mine Taarer, eller min Fortvivlelse! Jeg kan ikke styre mig længere; jeg maae hevne mig over Dine Forurettelser. (hun tager ham i Brystet, og rysster ham dygtig.) Jeg maae udslette de Følelser, som hidindtil har holdt mig tilbage. Du skal komme til at fortryde, at Du har bedraget mig, Du skal sukke over, at Du har giort mig ulykkelig; jeg vil see Dig for mine Fødder

bede

bede om Forladelse, græde, døe af Sorg, og jeg skal være ubevægelig. (hun gaaer hastig ud.)

Niende Scene.

Harlequin, den yngre. (allene.)

Nu! hun tager Cassen med sig — Hei, Jomfrue! hør, giv mig i det mindste mine Louisdorer igien! Hun hører mig ikke; jeg maae efter hende, og see, jeg kan faae mine Penge. Det er et artigt Land dette! man giver med den ene Haand, og tager med den anden. (han gaaer. Harlequin, den ældre kommer fra den anden Side.)

Tiende Scene.

Harlequin, den ældre. (allene.)

Gud skee Lov og Tak! nu er jeg frie, og har ingen at adlyde, uden min kiære Rosette! Ah! der er stor Forskiel paa at have en Herre, og en Herskerinde, det burde ikke hedde saa eens. Jeg vil banke paa. (han banker.)

El-

Ellevte Scene.

Harlequin, den ældre. Rosette (i Vinduet).

Rosette. Hvem er der?

Harlequin. Det er mig.

Rosette. Hvad vil Du?

Harlequin. Det var et artigt Spørgsmaal; Portraitet.

Rosette. Hvad for et Portrait?

Harlequin. Hvordan, og hvad for et Portrait! Dit. Er der meer end eet i Verden?

Rosette. Du har det i Lommen.

Harlequin. Jeg har det i Lommen! hvem har lagt det der? (han leder i Lommen.)

Rosette. Det er intet Qvarteer siden, jeg gav Dig det.

Harlequin. Har Du givet mig det?

Rosette. Uden Tvivl.

Harlequin. Mig?

Rosette. Dig selv; har Du alt glemt det?

Harlequin. Hør, min gode Pige! det er vist nok mig, som har Uret; for det er umuligt

ligt andet, end at Du maae have Ret; men man hører ikke godt, naar man er en Snees Alen fra hinanden. Gior mig den Fornøielse, at komme ned, jeg beder Dig.

Rosette. Meget gierne; men ikke længe, det er saa silde.

Harlequin. (for sig.) Hvad vil hun sige med det? jeg veed meget vel, at jeg ikke kan huske længere, end fra Næse til Mund; men jeg glemmer aldrig det, man giver mig.

Rosette. Nu, her er jeg; hvad vil Du?

Harlequin. Jeg vil have Dit Portrait; Du har lovt mig det, og Du maae ogsaa holde Ord.

Rosette. Det har jeg ogsaa; Du veed nok . . .

Harlequin. Nu, nu, Jomfrue Rosette! lad os holde op med den Spas; jeg er slet ikke for, at spøge med saadant noget; naar man elsker ret oprigtig, er det ikke for at lee, Jomfrue!

Rosette. Nei, alvorlig! Du paastaaer virkelig, at jeg ikke har givet Dig Portraitet?

Har-

Harlequin. Nei, tilforladelig, har Du ikke; Du sagde, at jeg skulde komme, og hente det i Aften, og siden har jeg ikke seet Dig.

Rosette. Harlequin...

Harlequin. Nu?

Rosette. Har Du Lyst til at see mig vreed?

Harlequin. Hvor kan Du troe det? Du veed nok, at jeg mit hele Liv har skielvet af Angest for det.

Rosette. Nu, saa lad os da holde op med det, min Ven! husk paa, hvad Du saa ofte har sagt mig, at der aldrig skulde komme os noget imellem, naar vi bleve gifte; vilde Du nu bryde Dit Løfte i Forveien? det har jeg ikke fortient af Dig; jeg har giort for Dig alt, hvad jeg har har kunnet; Du ønskede Dig mit Portrait, jeg gav Dig det med ligesaa megen Fornøielse, som Du tog det. Nu har Du det, giem det, og lad os ikke tale mere derom; jeg vil sige Dig god Nat! (hun vil gaae, Harlequin holder hende tilbage.)

Har-

Harlequin. Bedste Pige . . .

Rosette. Nu da?

Harlequin. Det er muligt, at Kjærlighed, den Lykke at faae Dig i Morgen, kan have fortumlet Hovedet paa mig; hvis saa er, maae Du have Medlidenhed med mig for det Onde, Du har giort mig. Siig mig derfor af Venskab og af Godhed, paa hvad Sted, naar, og hvorledes Du har fornøiet Dig saa meget over, at give mig Dit Portrait.

Rosette. Her, for mindre, end et Qvarteer siden; jeg kom fra Maleren, Du bankede paa Døren, og jeg . . .

Harlequin. Jeg, jeg bankede paa Døren?

Rosette. Det forstaaer sig. Jeg gav Dig Cassen med Portraitet i; og siden Du havde sagt mig, at Din Herre ikke vilde give Dig det, han skyldte Dig, saa kom jeg de faa Penge, jeg havde, i Cassen.

Harlequin. Hvad! Du havde lagt Penge i Cassen?

Rosette. Ja, min Ven! er Du vreed for det.

Har-

Harlequin. Hverken vreed, heller ikke glad; det er lige liigt for det. Og saa?

Rosette. Og saa! der er ikke mere.

Harlequin. Og alt det er sandt?

Rosette. (bevæget.) Hvordan! om det er sandt?

Harlequin. Og hvor gjorde jeg af Cassen?

Rosette. Du beholdt den i Haanden. Har Du i Sinde at bryde med mig, siden Du nægter alt, hvad jeg siger Dig?

Harlequin. (søger i sin Lomme.) O! nei, min bedste Pige! O, min Gud! nei. Jeg elsker Dig alt for høit, til ikke at troe Dig bedre, end mig selv. Besynderligt er det, det er vist nok.

Rosette. (lidt bevæget.) Hvad! Du husker ikke . . .

Harlequin. Jo vist, jo vist, min bedste Pige! nu husker jeg det grumme godt. Jeg takker Dig for Din Godhed, og (han sukker.) for Portraitet, Du gav mig; det skal aldrig komme fra mig, det er jeg vis paa.

Rosette. I Sandhed, min Ven! jeg troer, at Hovedet staaer lidt galt paa Dig; men det kan jeg ikke have noget imod, og jeg ønsker aldrig at see Dig klogere. Farvel, min Ven! det bliver saa mørkt, jeg maae ind. I Morgen; det forglemmer Du dog ikke, haaber jeg?

Harlequin. Nei, tilforladelig ikke; Du skal vist ikke komme til at bie efter mig. (hun gaaer ind: det bliver mørkt.)

Tolvte Scene.

Harlequin, den ældre. (allene.)

Det er da tydeligt nok at see, at Pokker har sit Spil med mig, og at det er ham, som har luftet Portraitet fra mig. Ja, han kunde meget gierne luske mig Rosette bort ogsaa; jeg vil lægge mig ved Døren, og oppebie den lykkelige Dag i Morgen. Jeg rører mig ikke af Stedet. (han sætter sig ned ved Rosettes Dør.) Jeg lukker ikke et Øie den hele Nat. Jeg skal passe paa min Kiæreste, som jeg vilde have passet paa hendes Portrait;

og

og vi vil faae at see, hvem der er fineſt, Pokker eller Kiærlighed.

Trettende Scene.

Harlequin, den ældre, og yngre.

Harlequin, den yngre. Jeg har ikke kundet faae fat paa hende igien, den lille Tyv; hun veed ikke, hvad for en ſkrækkelig Forlegenhed, hun ſætter mig i. Hvad vil der blive af mig? det er Nat, og jeg har ikke en Skilling; hvis Jomfrue Roſette ikke har Medlidenhed med mig, maae jeg ligge paa Gaden.

Harlequin, den ældre. (for ſig.) Jeg hører nogen tale om Roſette.

Harlequin, den yngre. Jeg maae forſøge en lille Serenade, maaſkee jeg derved kunde faae Jomfrue Roſette til at aabne ſin Dør. Sandt at ſige, kunde hun ogſaa gierne give mig lidt at ſpiſe, Dagen for vores Bryllup. Lad ſee. (han laver ſin Citar til.)

Harlequin, den ældre. (for ſig.) Hvad taler han om Bryllup?

Har-

Harlequin, den yngre. Med alt det, var den lille Tyv ret artig; hun kunde have vundet mit Hierte med sin Vrede, naar hun bare ikke havde taget mine Louisdorer. Nei, da er Jomfrue Rosette bedre; hun giver, istedet for at tage. Nu, vel'an! jeg vil synge hende en smuk Sang. Naar man vil behage, og ikke har megen Kiærlighed, maae man see til at have en Smule Forstand. (han stemmer.)

Harlequin, den ældre. (sliber sin Brix paa Jorden.) Jeg stemmer ogsaa min Citar, det gior jeg.

Harlequin, den yngre. (synger.)

En troe og kiærlig Elsker laan Dit Øre!
Kun om sin Ild han tale vil til Dig,
Da han Dig ei kan see, og ei kan høre,
Ved Dig at synge han er lykkelig.

Fiortende Scene.

Rosette (i Vinduet.) De Forrige.

Rosette. (sagte.) Er det Dig, min Ven?

Harlequin, den yngre. Ja, det er mig.

Har-

Harlequin, den ældre. (afsides.) Hvordan? hun taler med ham!

Rosette. Jeg hører Dig med Forsnielse. —

Harlequin, den yngre. O! jeg kan aldrig erstatte Dig den, som Dit Portrait har giort mig!

Harlequin, den ældre. (for sig.) Hendes Portrait?

Harlequin, den yngre. (synger.)

Hvert Øieblik igien jeg vil beskue,
Det kiære Pant paa evig Kiærlighed.
Omsonst Dit Billed i mit Bryst kan lue,
Ei skinsygt Øie skilles vil derved.

Harlequin, den ældre. (for sig.) Jeg har ret Lyst at vaske Ørene paa den Sanger.

Harlequin, den yngre. (til Rosette.) Hvad siger Du?

Rosette. Ikke noget, min Ven! jeg hører blot.

Harlequin, den ældre. (for sig.) Ah! Du Troløse! jeg troer, jeg qvæles, ifald han synger endnu engang.

Harlequin, den yngre. (til Rosette.) Jeg skal synge endnu eengang. (han synger.)

Hvi vil Du, at min Læbe skal gientage
Den søde Eed, mit Hierte bandtes ved?
Rosette! Du Dit eget Speil kun tage,
See der, om jeg forglemme kan min Eed.

Harlequin, den ældre. (for sig.) Den Nar der tager Livet af mig af Ærgrelse; men jeg vil ikke døe, uden at hævne mig. (han banker sin Broder.) See, det er min Musik.

Rosette. O Gud! jeg maae hielpe ham.

Femtende Scene.

Harlequin, den ældre. Rosette.

Harlequin. Jeg gad nok vist, hvordan hun vilde undskylde alt det, jeg har hørt.

Rosette. (føler sig for i Mørket.) Bedste Ven! hvor er Du? Er Du ingen Skade kommen til? Svar mig dog.

Harlequin. Jo, jo, jeg er kommen til Skade, og det skrækkelig. Det er da den Ro-

Rosettte, jeg var saa sikker paa! Dagen for sit Bryllup bedrager hun sin Mand. — Gaae! nu kiender jeg Dig, og jeg elsker Dig ikke mere. O! jeg veed nok, at det vil koste mig Livet, at jeg har udtalt det Ord; men jeg vil sige Dig det hundrede Gange, at jeg kan døe des snarere. Jeg elsker Dig ikke mere, jeg elsker Dig ikke mere, jeg elsker Dig ikke mere.

Rosette. Jeg beder Dig, svar mig dog, hvad har Du da at bebreide mig?

Harlequin. Ah! man bebreider kuns dem, som man endnu har Agtelse for; jeg har intet at bebreide Dig. Farvel! (han vil gaae, i det samme kommer Nerine.)

Sextende Scene.

Harlequin, den ældre. Rosette. Nerine.

Nerine. (for sig.) Jeg hører den Forræders Stemme. Nu vil jeg forvisse mig om hans Troløshed.

Rosette. (som kuns har har hørt de sidste Ord.) Men hvad taler Du om Troløshed? Harlequin! min kiære Harlequin! hør

mig. (her kommer Harlequin, den yngre, som var løbet bort, tilbage, da han hører Rosettes sidste Ord, gaaer han over til Nerines Side).

Syttende Scene.

Harlequin, den ældre. Harlequin, den yngre. Rosette. Nerine.

Harlequin, den yngre. (til Nerine, som han tager for Rosette.) Her er jeg, kan jeg komme til at tale med Dig?

Harlequin, den ældre. (som tager sin Broders Røst for Rosettes.) Tal, saameget Du vil, der er intet, som kan undskylde Dig.

Rosette. Jeg fortvivler!

Harlequin, den yngre. (til Nerine, som altid holder sig til ham.) Hvorfor det, kiære Rosette?

Nerine. (for sig.) Jeg kan neppe styre min Vrede.

Harlequin, den yngre. (til Nerine.) Du er alt for god til at være vreed; jeg fik ikke saa meget. De var en fem, sex Styk-

ker

ker om mig, ellers skulde jeg nok have lært dem noget andet.

Rosette. (som hører ham.) Men, hvor er Du da?

Harlequin, den yngre. Her.

Harlequin, den ældre. (for sig.) Hvem er det, jeg hører?

Harlequin, den yngre. (til Rosette.) Det er mig, Du hører.

Rosette. (tager hans Haand.) Er det Dig?

Harlequin, den yngre. Ja, det er.

Nerine. (griber ham.) O! nu har jeg Dig; nu skal Du ikke slippe saa let. (Harlequin den yngre er midt imellem Rosette og Nerine.)

Harlequin, den ældre. (gaaer ind i Rosettes Huus.) Det maae undersøges.

Attende Scene.

Nerine. Harlequin, den yngre. Rosette.

Rosette. Hvad! Du bedrog mig?

Nerine. Du troede altsaa at bedrage mig, Dit Skarn?

Har-

Harlequin. Pokker annamme mig, om jeg forstaaer en eeneste Smule af, hvad I vil mig! For Guds Skyld, Jomfrue Rosette! gaae dog ikke fra mig; og Du, Aand, Pokker, usynlige Spøgelse, tryk mig dog ikke saa stærkt, jeg qvæles.

Nerine. Ingen Naade, Trolløse!

Nittende Scene.

Harlequin, den yngre. Nerine. Rosette. Harlequin, den ældre.

Harlequin, den ældre. (med Lys.) Hvad! det er min Broder fra Bergamo?

Nerine. Hvordan! der er to! desto bedre.

Harlequin, den yngre. (omfavner sin Broder.) Ah! min bedste Broder! er det Dig!

Harlequin, den ældre. Bedste Ven! jeg er meget glad over at see Dig, skiøndt Du just ikke fører Dig meget broderlig op.

Rosette. Hvilken Lighed! men mit Hierte lader sig ikke bedrage. (hun tager den Ældstes Haand.)

Har-

Harlequin, den ældre. Det har det dog; Du har givet ham Dit Portrait.

Harlequin, den yngre. Jomfrue Nerine veed bedst, hvor det er bleven af. Hvr, Jomfrue! jeg veed ikke, hvad min Broder har udstaaende med Dem; men vist nok er det, at jeg ikke har været her længere, end i Dag. Saasnart jeg kom, var Jomfrue Rosette saa artig at give mig sit Portrait, og nogle Penge, strax derpaa kom De, og tog begge Dele fra mig, og forsvandt, som en Lynild, og bebreidede mig, at jeg var ufølsom mod Deres Kiærlighed, da jeg vilde have givet al Verdens Rigdom, for at have den Fornøielse, at see Dem et Øieblik længere.

Harlequin, den ældre. Efter det, han der siger Dem, Jomfrue! synes mig, De kunde bytte Portraitet bort for Originalen af mig. (han viser paa sin Broder.)

Nerine. Du har lært mig, at man maae kiende hverandre, førend man elskes.

Harlequin, den yngre. Saa fremfusende er jeg! Jeg har begyndt hos Dem, hvor jeg skulde ende. Forresten kiender

De

De jo min Broder, det er det samme, som om De kiendte mig; De seer, jeg ligner ham Træk for Træk. Den eeneste Forskiæl der er imellem os, er, at jeg er yngre; og vil De have den Godhed at elske mig, vil jeg anseе mig for den ældste i Familien.

Harlequin, den ældre. Nu, Jomfrue Nerine! det kommer an paa Dem, om vi alle fire skal være lykkelige.

Harlequin, den yngre. Nu?

Nerine. Jeg seer nok, jeg kommer til at give ham Portraitet igien; siden efter vil vi see, om han skal have mit.

Harlequin, den ældre. Mine Venner! nu er vi alle fornøiede; lad os elske hverandre; men, vil I lyde mig, skal vi ikke boe i Huus sammen; der kunde skee vigtigere Feiltagelser, end denne.

Myrtil og Chloe.

Hyrdestykke.

oversat ved Samsøe.

Personerne.

Myrtil, Hyrde, 13 Aar.

Chloe, Hyrdinde, af samme Bye, 12 Aar.

Lisis, Amors Præst, 14 Aar.

En yngre Amors Præst i Lisis Følge.

(Theatret forestiller en Skov; bag i seer man Amors Tempel. Morgenrøden bryder frem. Myrtil og Chloe komme hver fra sin Side; Myrtil bærer en Rede med Duer, Chloe, en Hyrde-Stav, omvundet med Blomstre.)

Første Scene.

Myrtil. Chloe.

Myrtil. Hvad, min gode Pige! er Du allerede oppe? Hvor vil Du hen saa tidlig?

Chloe. Jeg søgte Dig, min gode Ven! det er saa længe siden, vi saae hverandre, siden i Gaar Aftes.

Myrtil. Ah! see, hvilken deilig Stav! den, har jeg aldrig seet, Du har havt før. Hvem har givet Dig den, Chloe?

Chloe. Det er en Hemmelighed, Myrtil. Ah! de deilige Fugle! den Rede har Du aldrig viist mig før. Hvem vil Du give dem til, Myrtil?

Myr-

Myrtil. Det er en Hemmelighed, Chloe!

Chloe. Du seer saa vist paa denne Stav!

Myrtil. Du seer saa vist paa disse Duer!

Chloe. Jeg troer, jeg siger Dig alting, min Ven!

Myrtil. Jeg — jeg vil heller ikke skiule noget for Dig.

Chloe. Den er til Dig.

Myrtil. De er til Dig.

Chloe. Længere, end en Maaned har jeg hemmelig arbeidet paa at skrabe Barken af denne Stav med min Kniv. Træet er saa haardt, og min Haand saa svag, og siden jeg arbeidede for Dig, saa vilde jeg ikke have, at nogen skulde hielpe mig, see, derfor gik det saa langsomt, min Ven! desuden har jeg udgravet det første Bogstav af Dit Navn oven i Enden af Staven, det er det eneste, jeg kan skrive. I Gaar Aftes fik jeg den ganske færdig, jeg har ikke sovet af Fornøielse. Saasnart Lærkens Sang lod mig vide, at det var

Dag,

Dag, stod jeg op, og plukkede Blomster til at pynte Staven med; jeg vilde sat den ved Døren til Din Hytte, og skiult mig imellem Rosenbuskene tæt ved. Men det hielper ikke, jeg staaer tidlig op, Myrtil er endnu tidligere paa Færde, det hielper ikke, jeg vil skiule noget for ham; han veed altid mine Hemmeligheder ligesaa snart, som jeg.

Myrtil. Og jeg, det er alt mere, end fiorten Dage siden, jeg opdagede denne Due-Rede, i den lille Lund paa Høien; men Duerne havde lagt dem allerhøiest oppe i en lille Eeg, hvis Stamme var alt for svag til at bære mig, jeg kunde ikke komme op i den, der var intet Træe i Nærheden, som jeg kunde hielpe mig ved, og naar jeg bøiede Egen, stod jeg Fare for, enten at brække den, eller at forskrække Duerne, eller at rive Ungerne ned.

Chloe. Hvordan bar Du Dig da ad, min Ven!

Myrtil. Jeg bandt den ene Ende af min Slynge til Stammen af Eegen, saa høit op, som jeg kunde række med begge mine Hænder, derpaa knyttede jeg den anden Ende fast

ved

ved Roden af det nærmeste Træe, og hver Dag bandt jeg Knuden om, og giorde Snaren kortere; og hver Dag kom uformærkt Reden længere ned til mig, uden at Træet brækkedes, og uden at Duerne mærkede det. Imidlertid vorede Ungerne, og mit Haab med dem. Endelig fik jeg i Morges Reden saa dybt ned, at jeg kunde see Ungerne; de troede, jeg var deres Moder, og aabnede deres Næb; hurtig tog jeg Reden bort, jeg vilde sat den ved Døren til Din Hytte, i det lille Træe, som vi plantede sammen for et Aar siden. Men jeg kan aldrig komme til at overraske Dig, Chloe! og, da jeg søger Dig overalt, møder jeg Dig overalt.

Chloe. Nu da, min Ven! lad os bære os ad, som om vi havde opnaaet vore Hensigter, tag Du Staven, og giv mig Dine Duer. (Myrtil giver hende Ungerne, og faaer Hyrdestaven.)

Myrtil. (seer paa Hyrdestaven.) Hvor den er deilig? Chloe! alle Hyrder ville misunde mig den, og jeg vil sige: I vilde misunde mig den meget mere, dersom I vidste, hvo der har givet mig den.

Chloe.

Chloe. (knæler for Turtelduerne.) Dine Turteldüer ere deilige, min Ven! De ere saa hvide, som den Lilje, Du gav mig forleden Dag, og ligesaa fromme, som Du.

Myrtil. Gode Veninde! lov mig, Du vil beholde disse Duer bestandig.

Chloe. O hiertelig gierne! Men Du maae ogsaa love mig, at Du aldrig vil lade min Hyrdestav komme fra Dig.

Myrtil. Hør! der er Amors Tempel, kom der at modtage mit Løfte, og give mig Dit.

Chloe. Nei, Myrtil! min Moder har forbudet mig at gaae ind i det Tempel, med mindre hun følger mig derhen; jeg vil ikke være min Moder ulydig.

Myrtil. Du har Ret, Chloe! jeg vilde ogsaa hellere døe, end gisre min Fader imod; men uden at gaae ind i Templet kan vi sætte os paa Knæe her, og tilsværge hinanden for Amor, som nok vil høre os dernede fra, at disse kiære Gaver aldrig skulle komme os af Hænder.

Chloe. Ja nok! men vi maae ikke sværge, det ere vi for smaae til; lad os love det; det er nok til, vi kan være rolige.

Myrtil. Ja vel! hør nu ret paa mig, Chloe! og sig saa siden, ligesom jeg.

Chloe. Kanskee. (Myrtil knæler, og dreier sig lidt hen mod Amors Tempel.)

Myrtil. Ømme Amor! Naturens Konge! (sagte til Chloe.) Saaledes kalder han sig. (høit.) Giør Myrtil til den ulykksaligste blandt Hyrderne, dersom han eet Øieblik lader denne smukke Hyrdestav komme fra sig. Jeg er endnu for meget Barn til at have en Hiord, denne Hyrdestav er min eeneste Rigdom; naar jeg bliver stor, har min Fader lovet mig tolv Gieder; denne Hyrdestav skal lede dem; og naar jeg bliver gammel, som min Fader, skal denne Hyrdestav støtte mine Fied. Baade som Barn, Yngling, og Olding, skal da denne Hyrdestav altid være mig det kiæreste, jeg har.

Chloe. (knæler, og dreier sig lidet mod Amors Tempel.) Amor! frygtelige Gud! (sagte til Myrtil.) Saa har min Moder sagt mig. (høit.) Lad Din Vrede falde over den ulykkelige Chloe, dersom jeg nogensinde frievillig skiller mig ved de to Fugle, Myrtil har givet mig.

mig. Jeg lover at sørge for dem, som de kunde være min Moders. De ere unge, disse Turteldver; jeg er ogsaa ung; vi skulle ældes sammen, og da bestandig elske hinanden, og jeg, Myrtil...

Myrtil. Jeg takker Dig, min kiære Chloe! Nu ere vi ganske sikkre... Men der seer jeg Lisis, Amors Præst; hvor han er sørgmodig! Han kommer vist at bebude os et Uhæld.

Anden Scene.

Chloe. Myrtil. Lisis. En Amors Præst.

Lisis. Ja, min kiære Myrtil! og jeg græder selv over det Sørgebud, jeg har at bringe Dig.

Myrtil. O Lisis! Du bringer mig til at skiælve; er det et Vanhæld, der angaaer min Fader? Jeg frygter mere for ham, end for mig.

Lisis. Din Fader er vaagnet med en hidsig Feber. Det Onde er knap begyndt, før det alt er paa det høieste. Den ulykkelige Olding er svækket af Alde, og nedtynget af Smerte; han er sin sidste Time nær.

Myrtil. (grædende.) Guder! Guder! Min Fader skal berøves mig! o jeg ulykkelige! Min Fader lider, min Fader dør maaskee, og jeg har ikke omfavnet ham . . . Lisis, Chloe! beed til Amor, beed til alle Guder at give mig den bedste blandt Fædre tilbage; beed dem at lade alt det Onde, han lider, falde paa mig. Jeg kan ikke blive hos Eder, jeg gaaer, jeg løber at tiene min Fader. (han gaaer.)

Tredie Scene.

Lisis. Chloe. En Amors Præst.

Chloe. O Lisis! Du som Amor har udkaaret til at tiene i hans Tempel; Du, ved hvem denne mægtige Gud bebuder os sin Villie, begiær, erhold Menalkas Helbredelse af ham,

ud-

udvirk, at den dydigste af vore Hyrder maae leve længe endnu, for at lære os Dyden.

Lisis. Er det Kiærlighed til Dyden, der giør, at Du tager saa øm en Deel i Myrtils Fader?

Chloe. Det er den billigste, den behageligste af alle Følelser, Taknemmelighed. Du veed ikke, hvad jeg skylder den gode Menalkas; Du veed ikke, at sidste Sommer et græsseligt Uvæir ødelagde min Moders Høst. Dagen efter Uvæiret, gik min Moder ud at see til sin Mark; jeg var med hende, hun havde mig ved Haanden. Min Moder saae stivt paa alle de Ax, der laae paa Jorden, knækkede, afrevne af Haglen; hun fremførte ikke en Klage; men store Taarer faldt af hendes Øie, og randt nedad min Arm. Jeg føler endnu disse Taarer. Den gamle Menalk, Myrtils Fader, gik der forbi, da han kom hiem fra sin Mark, der ikke havde lidt ved Uvæiret. Han saae, min Moder græd; han nærmede sig til hende med en bedrøvet Mine; han tog hendes Haand, trykkede den, slog sine Øine op til Himlen;

derpaa kyssede han mig paa Panden, og sagde blot til os: kom her igien i Morgen! jeg beder Dem, kom! Vi kom næste Dagen, og fandt en Høst bundet op i Neeg, deiligere, end den ødelagde havde været. Den gode Menalk havde tilligemed alle sine, tilbragt hele Natten med at bringe Halvdelen af sine Neger over paa vor Mark.

Lisis. Der gienkiænder jeg Menalk.

Chloe. Dom da selv, om jeg maae elske ham; dom selv, om min Moder og jeg fra den Dag af nogensinde have lagt os til Hvile, uden at velsigne Menalks Navn. O Lisis! foreen Dine Bønner med mine; gaae, og besværg Amor at give mig min Velgiører tilbage.

Lisis. Bønner ere ikke nok, Chloe! Guderne elske Offringer.

Chloe. Ak! jeg har intet at offre; min Moder har ingen Hiord; havde vi eiet et eeneste Faar, var jeg alt løbet efter det.

Lisis. Hvem høre disse to Turteldüer til?

Chloe.

Chloe. (med zittrende Stemme.) Mig!

Lisis. Det er Amors Fugle; naar jeg vil erholde nogen Naade hos denne Gud, offrer jeg to Turteldver paa hans Alter.

Chloe. Hvad? Du troer, at jeg med at offre de to Fugle kunde erholde Menalks Helbredelse?

Lisis. Det er det sikkreste Middel.

Chloe. (seer paa Turtelduerne.) O, ulykkalige Turteldver! han har affagt Eders Dødsdom! Ak! jeg havde haabet, jeg havde lovet, aldrig at lade Eder komme fra mig; men det gielder om Myrtils Fader, om min Moders Velgiører; intet Løfte, ingen Følelse kan opveie min Erkiendtlighed. Arme Fugle, jeg begræder Eder, men jeg kan ikke frelse Eder.

Lisis. Nu! er Du bestemt?

Chloe. Ja! det er jeg.

Lisis. Ulykken er overhængende, lad os ikke spilde eet Øieblik; kom med mig, at offre disse Duer.

Chloe.

Chloe. Nei, Lisis! nei, spar mig for dette Syn, det er mig alt for afskyeligt. Der er mine Turteldüer! dræb dem, siden deres Død kan frelse Menalkas, men tillad mig ikke at være tilstæde, tillad mig at gaae bort og græde langt fra Alteret. (hun græder.) Vidste Du, hvor kiære disse Duer ere mig, vidste Du, hvo der har givet mig dem, og hvad Løfte jeg har giort . . . Men Amor veed det, Amor læser i mit Hierte; og jo smerteligere dette Offer er, jo nyttigere maae det uden Tvivl være min Vens Fader. Farvel, Lisis! jeg forlader Dig; jeg kan ikke holde mine Taarer; min Smerte vilde forstyrre Dine Bønner. Og saa Farvel ulykkalige Duer! I som altid skulde blive . . . Farvel! I komme ikke til at lide mere, end jeg lider. (hun kysser Duerne, giver Lisis dem, og gaaer.)

Fierde Scene.

Lisis. Amors Præst.

Lisis. Dydige Chloe! hvor Din Moder maae være lykkelig! hvor hun maae være

stolt

stolt af at have saadan en Datter! Men jeg seer Myrtil. (han flyer Amors Præst Fuglene.) Gaae, og bie paa mig i Templet, og bereed Ilden paa Alteret.

Amors Præst. (gaaer med Duerne.)

Femte Scene.

Myrtil. Lisis.

Myrtil. Jeg søgte Dig, Lisis! tag Deel i min Glæde, jeg seer en Straale af Haab. Min Fader! min Fader faaer jeg maaskee igien.

Lisis. Ah! gid det var saa vel! men ved hvilket Mirakel?

Myrtil. Han laae med Aanden paa Læberne, da jeg kom til ham. Mine Brødre laae paa Knæe om hans Seng, løftede deres Hænder til Himmelen, og græd. Jeg løb til, kastede mig midt imellem dem, og faldt min Fader om Halsen. — Den gode Fader! han kom

kom til sig selv igien, han samlede alle sine Kræfter, for at trykke mig til sit Hierte. Jeg savnede Dig, sagde han, og nødte sig til at smile; det giorde mig ondt, at jeg skulde døe uden at have sagt Dig mit sidste Farvel. Jeg kunde ikke svare ham, jeg kunde ikke andet, end trykke ham op til mig, og græde. Men pludselig, det var vist en Gud, som indgav mig det, huskede jeg paa, jeg havde hørt Dig sige, at der øverst oppe paa det store Bierg boede en gammel Hyrde, ved Navn Lamon, som man holdt for, havde lært af Apollo selv den Kunst at helbrede alle Sygdomme.

Lisis. Jeg veed ikke, om han lever endnu.

Myrtil. Jeg rev mig ud af min Faders Arme, jeg løb afsted, og uden at standse, kom jeg op paa det store Bierg. Jeg søgte, jeg kaldte paa Lamon, i et Øieblik løb jeg alle de Steder om, hvor jeg kunde treffe ham; endelig saae jeg ham, han sad ved Foden af en Eeg, beskieftiget med at undersøge

de

de Urter, han havde sanket. Jeg styrtede mig ned for hans Fødder: red min Fader, sagde jeg til ham; min Fader skal dø, kom og frels hans Liv. Jeg skal give Dig alt det, jeg nogensinde faaer. Nu eier jeg intet; men jeg bliver riig engang, og saa skal alt det, jeg har, høre Dig til. Imidlertid havde jeg grebet hans Haand, og trak ham med mig hen imod vores Hytte. Mit Barn! sagde han, og gik saa stærkt, han kunde, jeg trænger ikke til noget, men mit Hierte trænger til at giøre vel. Jeg skal forsøge at helbrede Din Fader; og dersom min Mester Apollo endnu giver mig Lykke til det, saa forlanger jeg intet andet af Dig, end denne Stav; det er den smukkeste, jeg har seet; jeg vil hænge den, som et Taksigelsestegn, paa et gammelt Laurbærtræe, som jeg har helliget til Apollo.

Lisis. Lamon er altid den samme, intet ligner hans Gudsfrygt, uden hans Ædelmodighed.

Myrtil. Ah! da han bad mig om min Stav, bad han mig om det kiæreste, jeg havde.

havde. Det var en Foræring fra min Hyrdinde; jeg havde svoret, jeg før vilde døe, end skille mig ved den. Men, min Eed, min Stav, min Hyrdinde selv er mig dog ikke saa kiær, som min Fader. Jeg tvang mine Taarer i mig, jeg lod, som jeg smilede; og skiondt jeg langt hellere havde givet Lamon ti Aar af mit Liv, saa rakte jeg ham dog min Stav.

Lisis. Nu, kan Lamon helbrede Din Fader?

Myrtil. Han saae ham, spurgte ham længe ud, og taug saa ganske stille. Mine Brødre og jeg havde vore Øine heftede paa Lamon. Vor Lykke eller Ulykke beroede paa et Ord af hans Mund. Endelig sagde han: Haaber, jeg troer, jeg kan redde Eders Fader. Ved disse Ord faldt vi alle ned for hans Fødder, og vi tilbad ham, som en Gud. Lamon græd; han løftede os op, lod os gaae ud af Hytten, og blev allene med min Fader. Jeg betiente mig af dette Øieblik, Lisis, for at fortælle Dig vor Lykke, og bede Dig, at Du ville faae Guderne til at hielpe os.

Li-

Lisis. Ja, jeg løber hen, at anraabe dem derom, jeg skulde just faldbringe et Offer, som vilde komme Dig til at grøde af Taknemmelighed, naar Du vidste, fra hvem det kom. (han gaaer.)

Myrtil. Ah! jeg følger Dig, Lisis — Men der er Chloe, jeg maae underrette hende om min Lykke.

Siette Scene.

Myrtil. Chloe.

Chloe. Jeg veed alting, gode Ven! jeg kommer fra Din Faber; jeg har seet Lamon, jeg har talt med ham; han faaer bedre og bedre Haad.

Myrtil. Ah! min gode! min kiære Chloe! Denne lykkelige Beretning er mig endnu kiærere, siden den kommer fra Din Mund.

Chloe. Det var Dig, som tænkte paa Lamon, det var Dig, som søgte ham paa det store Bierg. Dine Brødre begræd deres Fa-

Fader; Du, Myrtil! Du frelste ham. Mit Hierte giør sig ogsaa al Umage for at elske Dig endnu høiere; jeg frygter, det kan ikke — men, hvor er Din Stav?

Myrtil. (slaaer Øinene ned.) Min Stav?

Chloe. Har Du mistet den?

Myrtil. Nei.

Chloe. Har Du givet den bort?

Myrtil. Ja.

Chloe. Dersom en anden, end Du, havde sagt mig det, havde jeg ikke troet det.

Myrtil. O! naar Du vidste — Men Du, hvor har Du giort af Duerne?

Chloe. (bedrøvet.) Jeg har dem ikke mere.

Myrtil. Hvor er de blevne af?

Chloe. (sukker.) Nu er de nok døde.

Myrtil. O Gud! Hvad er det for et Skarn, som har kunnet dræbe saa nydelige Fugle?

Chloe. Jeg selv!

Myrtil. Du?

Chloe. Jeg gav dem til Lisis, at han skulde offre dem til Amor, for at denne mægtige Gud skulde give Din Fader sin Helbred igien.

Myrtil. Ah! jeg kommer til mig selv igien, min Chloe! nu er Du mig hundrede Gange kiærere, og aldrig . . .

Chloe. Har Amor ogsaa faaet min Stav?

Myrtil. Nei, men den gamle Lamon bad mig om den, til Belønning, fordi han helbredede min Fader. Kunde jeg nægte ham den, Chloe? jeg skiulte mine Taarer, kyssede min Stav, og gav den til Lamon.

Chloe. Ah! hvor Du trøster mig, Myrtil! langt fra at tage det ilde op, troer jeg, Du har fundet det eeneste Middel til at blive endnu mere elsket.

Myrtil. Jeg har ikke giort andet, end min Pligt, og den vil jeg giøre endnu; men min Stav var dog saa smuk!

Chloe. Jeg vilde have givet mit Liv for min Velgiører, men mine Duer vare dog saa deilige.

Myrtil. Vi er begge to fornøiede med det, vi har giort, og dog sige vore Hierter andet. Ah! nu er det for silde, Cloe! Duerne ere offrede, Staven er i Lamons Hænder; hverken Du eller jeg skal see enten Duerne eller den smukke Stav tiere.

Syvende Scene.

Myrtil. Chloe. Lisis.

(Lisis bringer Duerne og Staven.)

Lisis. I skal see dem, I skal eie dem endnu, dydige smme Børn! Amor giver Dig sit Offer igien, og Lamon sender Dig sin Be-

Belønning tilbage. Amor og Lamon har nylig forklaret mig deres Villie.

Myrtil. O Gud!

Lisis. Just, som jeg vilde offre disse Duer, og holdt den hellige Kniv for deres Hierte, kom der en yndig Stemme ud fra Amors Stytte: Gaae! sagde den, bring den unge Chloe de smukke Fugle tilbage, som hun har tilbudt mig; sig hende, at jeg ikke tager imod hendes Offer, og at jeg har givet den gode Menalk sin Sundhed igien. Forsikre hende, saavelsom Myrtil, at jeg vaager over deres Skiæbne, at jeg snart skal foreene dem, og at jeg altid gior dem lykkelige, som endnu tilbede Dyden, naar de tilbede mig.

Myrtil. Ah! min Chloe!

Chloe. Kiære Myrtil! hvor vi er lykkelige?

Lisis. Neppe havde Guden endt disse Ord, førend den gamle Lamon kom: Menalk er helbredet, sagde han mig; det er

ikke

ikke min Kunst; det er Din Gud, som har giort saa stort et Under. Jeg kan ikke fordre nogen Belønning, bring Myrtil sin Gave igien, som han har givet mig. Saa talte han, og gav mig denne Stav. Tag den igien, Myrtil; Chloe! tag Dine Fugle, og aldrig nogen af Eder glemme, at man altid er vis paa, at blive lykkelig, naar man opofrer alt for sine Pligter.

Ende.